

การประเมินผลการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
ปีการศึกษา ๒๕๑๓

ปริญญานิพนธ์

ของ

ดารี เสรีรักษ์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญามหาบัณฑิต

๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๔

การ ประเมินผล การให้คำปรึกษา แก่นักเรียน โรงเรียนเมธีชนสาธิต
วิทยาลัยวิชา การศึกษา ประสานมิตร
ปีการศึกษา ๒๕๑๓

บทคัดย่อ

ของ

ถาวร เสรีรักษ์

เสนอต่อวิทยาลัยวิชา การศึกษา
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญ การศึกษามหาบัณฑิต

๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๔

การประเมินผลการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิต

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๑๓

การศึกษาค้นคว้า เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษา ในช่วงระยะเวลาหนึ่งจะมีความเปลี่ยนแปลงในทัศนคติวิตกกังวล การยอมรับตนเอง และผู้อื่น เจตนคติต่อการให้คำปรึกษา และการระคับกะแนนเฉลี่ยมากน้อยเพียงใด นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเปลี่ยนแปลงในทัศนคติ ทั้ง ๔ ทัศนคติแล้ว แตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๙๐ คน ซึ่งโรงเรียน ส่งมาและอาจารย์แนะแนว เรียกมารับการปรึกษาจากบริการแนะแนว แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ๔๕ คนและกลุ่มควบคุม ๒๕ คน เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถาม ๓ ฉบับ คือ แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลทั่วไป แบบสอบถาม การยอมรับตนเองและผู้อื่น และแบบสอบถามเจตนคติต่อการให้คำปรึกษา สำหรับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นใช้ค่าระคับกะแนนเฉลี่ยของนักเรียนประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ซึ่งบันทึกจากแผนกทะเบียนวัดผล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ $t - test$ เปรียบเทียบความแตกต่างของ องค์ประกอบทั้ง ๔ ทัศนคติในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา เพื่อหาความเปลี่ยนแปลง และเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงระหว่างกลุ่ม

ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่า เติมมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนความวิตกกังวลและการยอมรับตนเองมีแนวโน้มจะลดลง จากเดิมในขณะที่เจตนคติต่อการให้คำปรึกษา ลดลงปีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .๐๕ ในกลุ่มปรึกษาหลายครั้งมีความวิตกกังวลลดลงจากเดิมมากกว่า มีการยอมรับตนเองลดลงน้อยกว่ากลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง ส่วนเจตนคติต่อการให้คำปรึกษาและค่าระคับกะแนนเฉลี่ยของกลุ่มปรึกษาหลายครั้ง เพิ่มขึ้นจากเดิม

นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกันในความเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยในด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น และเจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษา .

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันสัปดาห์ได้พิจารณาปฏิญานพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

...ดร. เสรี......ประธาน
...ปรีชา......กรรมการ
...ดร. อรุณ......กรรมการ

๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องด้วยผู้เขียนได้รับคำแนะนำ
และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ นาฏเจลีศว สุมาวงศ์
อาจารย์ ดร.ปรีชา ชรรมา และอาจารย์ ปรีชา พิณทัณฑ์ ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้ง
และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ สมศักดิ์ หิตศักดิ์ อาจารย์ใหญ่
โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ที่ให้ความสะดวก
ในการทดสอบ และรองศาสตราจารย์ มุญยิ๋ง เจริญยิ๋ง อาจารย์ ดร.นวลเพ็ญ
วิเชียรโชติ อาจารย์ ดร.วิรุญทช วิเชียรโชติ ที่ให้คำแนะนำ

ขอขอบคุณ คุณสุนทร แสงวงผล คุณเพ็ญแข วัชรินทร์ คุณสุภา
ศาควรรณ คุณรัตนี ชาญเสนะ คุณพงษ์วันทร์ คล้ายสุนทรณ คุณเรณู
พยุ่งหอมสินธุ์ คุณประไพ สุรารักษ์วานิชย์ และทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือ
ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้.

ดารี เสรีรักษ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	กำนำ	๑
	๕ ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	๕
	๕ สำนวนในการค้นคว้า	๕
	๕ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๖
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๗
	ข้อตกลงเบื้องต้น	๗
	ว่านิยามศัพท์เฉพาะ	๘
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า	๘
๒	๕ วิธีดำเนินการค้นคว้า	๒๐
	๕ เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล	๒๐
	๕ การสร้างแบบสอบถาม	๒๐
	๕ การปรับปรุงแบบสอบถาม	๒๑
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๒
	๕ วิธีดำเนินการทดสอบและรวบรวมข้อมูล	๒๓
	๕ การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๓
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	๒๕
๓	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๖
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	๒๖
	๕ การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗

๑. การเปรียบเทียบหาความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง ในระบะก่อนปรักษาและหลังปรักษาภายในกลุ่ม	๒๘
๒. การเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มที่ได้รับ การศึกษาซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ได้รับการปรักษา	๓๒
๓. เปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง	๔๕
๔ (๑) สรุปผลการศึกษากันกว้างและอภิปรายผล	๕๒
ความมุ่งหมาย	๕๒
(๒) กลุ่มตัวอย่าง	๕๒
(๓) เครื่องมือ	๕๒
(๔) การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๓
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๔
(๕) อภิปรายผล	๕๖
ข้อเสนอแนะ	๖๓
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ให้าปรักษาทวรีอ	๖๓
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและครู Home - room หรือครูประจำชั้น	๖๔
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำการศึกษากันกว้างต่อไป	๖๕
บรรณานุกรม	๖๗
ภาคผนวก	๗๑
ภาคผนวก ก.	๗๒
ภาคผนวก ข.	๘๘

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ กลุ่มตัวอย่างว่าแนกตามวัน และ เพศ	๒๔
๒ กลุ่มตัวอย่างว่าแนกตามสาขาวิชา	๒๕
๓ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล ระยะก่อน และ หลังปริกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๒๘
๔ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและ ผู้อื่นในระยะก่อนปริกษาและหลังปริกษา ของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	๒๙
๕ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ เจตนคติต่อการให้คำปริกษา ในระยะก่อนปริกษา และ หลังปริกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	๓๐
๖ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของค่าระดับคะแนนเฉลี่ย ประจำวัน ที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	๓๑
๗ เปรียบเทียบกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในทัศนความวิตกกังวล ทัศนการยอมรับ ตนเองและผู้อื่น ทัศนเจตนคติต่อการให้คำปริกษา และค่านิยม สัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระยะก่อนปริกษา และหลังปริกษา	๓๒
๘ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล ในระยะก่อนปริกษา และหลังปริกษา แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา	๓๓
๙ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลในระยะก่อนปริกษา ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา	๓๔
๑๐ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวล หลังปริกษา ของกลุ่มนักเรียน ซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา	๓๕

- ๑๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย การยอมรับตนเองและผู้อื่น
ในระยะก่อนปริกษา และหลังปริกษา แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา ... ๓๖
- ๑๒ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น ก่อนปริกษา
ของกลุ่มนักเรียนซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา และกลุ่มควบคุม ... ๓๗
- ๑๓ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น หลังการปริกษา ของ
กลุ่มนักเรียนซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา กลุ่มควบคุม ... ๓๘
- ๑๔ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเจตนาคติต่อบริกรให้คำปริกษา
ระยะก่อนปริกษา และหลังปริกษา ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวน
ครั้งที่ปริกษา ... ๓๙
- ๑๕ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ เจตนาคติต่อบริกรให้คำปริกษา ก่อนปริกษา
ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา ... ๔๐
- ๑๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของ เจตนาคติต่อบริกรให้คำปริกษา หลัง
หลังปริกษา ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา ... ๔๑
- ๑๗ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของค่าระดับคะแนนเฉลี่ย
ประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ แยกตามจำนวนครั้งที่
ที่ปริกษา ... ๔๒
- ๑๘ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ย ของภาคเรียนที่ ๒
(ก่อนปริกษา) ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา ... ๔๓

๑๘	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการระดับเฉลี่ย ของภาคเรียนที่ ๓ (หลังปรีกษา) ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรีกษา ...	๕๕
๒๐	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล ในระยะ ก่อนปรีกษา และหลังปรีกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แยกตามเพศ	๕๕
๒๑	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการยอมรับตนเองและผู้อื่น ในระยะก่อนปรีกษาและหลังปรีกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แยกตามเพศ	๕๖
๒๒	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเจตนาตัดสินใจการให้คำปรีกษา ในระยะก่อนปรีกษาและหลังปรีกษา ของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม แยกตามเพศ	๕๗
๒๓	เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ย ประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม แยกตามเพศ	๕๘
๒๔	เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาตัดสินใจการให้คำปรีกษา และเกรงกลัว ในระยะก่อนปรีกษา และระยะหลังปรีกษา	๕๘
๒๕	การตัดสินใจพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างระยะก่อนปรีกษา และ หลังปรีกษา	๖๓
๒๖	สถิติพื้นฐานการหาความแตกต่างในระยะก่อนปรีกษาและหลังปรีกษา ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรีกษา	๖๔

ตาราง

หน้า

๒๗	การสถิติพื้นฐานการ ทดความแตกต่าง ระหว่าง กลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม ในระบะก่อนปริกษา ๗๕	๗๕
๒๘	การสถิติพื้นฐานการ ทดความแตกต่าง ระหว่าง กลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม ในระบะหลัง ปริกษา ๗๖	๗๖
๒๙	การสถิติพื้นฐานการ ทดความแตกต่าง ระหว่าง กลุ่มนัก เรียนชา ยกับ กลุ่มนัก เรียนหญิง ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนระบะปริกษา .๗๗	๗๗
๓๐	การสถิติพื้นฐานการ ทดความแตกต่าง ระหว่าง กลุ่มนัก เรียนชา ยและ กลุ่มัก เรียนหญิง ในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ระบะหลังปริกษา .๗๘	๗๘
๓๑	การสถิติพื้นฐานของการ ทดความแตกต่าง ของความวิตกกังวล ก่อนทำการ ปริกษา ระหว่างกลุ่มนัก เรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ ปริกษา ๘๐	๘๐
๓๒	การสถิติพื้นฐานของการ ทดความแตกต่าง ของความวิตกกังวลหลังปริกษา ระหว่างกลุ่มนัก เรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา ๘๑	๘๑
๓๓	การสถิติพื้นฐานของวความแตกต่าง ของการ ยอมรับตน เองและผู้อื่น ก่อนปริกษา ระหว่างกลุ่มนัก เรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา ... ๘๒	๘๒
๓๔	การสถิติพื้นฐานของวความแตกต่าง ของการ ยอมรับตน เองและผู้อื่น ก่อนปริกษา ระหว่างกลุ่มนัก เรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา และกลุ่มไขปริกษา ๘๓	๘๓
๓๕	การสถิติพื้นฐานของวความแตกต่าง ของ เจตนคติต่อมริการ ให้่าปริกษา ก่อนปริกษา ระหว่างกลุ่มนัก เรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริกษา .. ๘๔	๘๔

- ๓๖ กาสติพิพินฐานของความแตกต่างของ เจตนาคติต่อบริกรให้ตัวปริษา
 หลังปริษา ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริษา ...๕๕
- ๓๗ กาสติพิพินฐานการหาความแตกต่างของการระดับคะแนนก่อนปริษา
 ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริษา๕๖
- ๓๘ กาสติพิพินฐานของความแตกต่างของการระดับคะแนน หลังปริษา
 ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปริษา๕๗

บทที่ ๑

บทนำ

กานำ

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่า การแนะแนวมีบทบาทสำคัญในวงการศึกษา เนื่องจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเพิ่มประชากร เป็นต้น เหตุให้บุคคลต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อหาประสบการณ์เพิ่มพูนความสามารถในการปรับตัว และแก้ปัญหา เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การศึกษาจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถให้เหมาะสมกับยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง "... ดังนั้นกระบวนการศึกษา จึง เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน จำเป็นต้องอาศัยวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่วางไว้ดังกล่าวยุคนี้เองจึงทำให้เกิดความเคลื่อนไหวและบทบาทที่สำคัญ ๆ ในทางการศึกษา อยู่เสมอ เช่น ในระยะสิบปีที่ผ่านมา บทบาทที่สำคัญประการหนึ่งในวงการศึกษาของประเทศไทย คือ การมองเห็นความจำเป็นของการจัดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน" (แฮทซ์ และ อัมพ, ๒๕๐๙ : ๓)

โจนส์ (Jones) กล่าวว่า การแนะแนวช่วยให้บุคคลมีความเจริญงอกงามและพัฒนาการอย่างเต็มที่ ช่วยให้สามารถแก้ปัญหาและปรับตัวได้เป็นอย่างดี ตลอดจนรู้จักนำประสบการณ์ของตนเองและผู้อื่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเลือกและการตัดสินใจของตน (Jones, 1963 : 9) เป็นความหมายด้านองค์ความรู้ที่ว่า "การแนะแนวเป็นการช่วยเหลือประการหนึ่ง เพื่อให้เด็กเรียนเข้าใจตนเองได้อย่างดี จนสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่กำลังประสบหรือที่กำลังจะประสบต่อไปได้ด้วยตนเอง อันทำให้สามารถอยู่ในสังคมได้ด้วยปึกคึก" (สุกิจ เหล้าสุณทร, ๒๕๐๓ : ๑๐๑)

การแนะแนวในโรงเรียนเป็นบริการสำหรับทุกคนไม่ใช่จัดเฉพาะเด็กที่มีปัญหาเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการแนะแนวที่มุ่งช่วยเหลือในการแก้ปัญหานักเรียน ช่วยป้องกันมิให้เกิดปัญหา และช่วยสร้างเสริมให้แต่ละคนได้พัฒนาที่ทุกคน วุฒิบงหมายของการแนะแนวดังกล่าวนี้ ซึ่งได้เห็นความต้องการการแนะแนวในวงกว้าง ได้มีผู้ทำการศึกษากันกว่าที่ทำให้เห็นความจำเป็นของการแนะแนวเป็นจำนวนหลายคน

ผลการสำรวจปัญหาและข้อข้องใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชาย - หญิง จำนวน ๒๒๕ คน ที่มีอายุ ๑๔ - ๑๘ ปี มีสำรวจในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ พบว่านักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการเงินและงานในอนาคตเป็นอันดับหนึ่ง และนักเรียนไม่ต่ำกว่า ๑ ใน ๒ กำลังประสบปัญหานี้อยู่ เช่น ต้องการรู้ความสามารถ ต้องการตัดสินใจในการเลือกอาชีพด้วยตนเอง ต้องการความรู้เกี่ยวกับอาชีพให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เป็นต้น (สุกิจ เหลาสุณทร, ๒๕๐๓ : ๒๗)

ลัดดา ประเสริฐกุล สำรวจค้นคว้าปัญหาและภาวะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ในปี ๒๔๙๓ ปรากฏว่า นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาทางอาชีพเป็นอันดับหนึ่ง เช่นเดียวกัน (ลัดดา ประเสริฐกุล, ๒๕๐๓ : ๔๓)

สวัสกี บรรร เทิงสุข ได้ทำการสำรวจปัญหาและกวางข้องการเกี่ยวกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ ของโรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปรากฏว่านักเรียนจำนวนมากกว่า ๓ ใน ๔ เลือกอาชีพระกัมมทวิทยาลัย ในการเลือกอาชีพนักเรียนต้องประสบปัญหา เรียงลำดับที่ประสบปัญหามากไปหาน้อย ดังนี้

ปัญหาทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ ความถนัด การตัดสินใจ การเงิน ปัญหาเกี่ยวกับร่างกาย และปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครอง ในค่านปัญหาเกี่ยวกับการเรียนนั้น นักเรียนประมาณร้อยละ ๔๔ มีปัญหาในเรื่องกลัวสอบแข่งขันเข้าเรียนต่อไม่ได้ สถิติปัญหามิเหมาะสมกับอาชีพที่ชอบ ไม่นั่นใจว่าตนจะเรียนวิชาที่ชอบได้สำเร็จ

และไปเข้าใจว่าตนเองเก่งวิชาอะไร คำว่ารับการตัดสินใจนั้นนักเรียนร้อยละ ๔๔ ไม่เข้าใจว่าตนเองควร เลือกเรียนวิชาอะไร ตรงที่ว่าวิชาที่ตนเองชอบนั้น เมื่อเรียนจบแล้ว จะทำงานทำไมได้ ถึงว่าเข้าใจว่าดี แต่ตนเลือกจะไม่ทำ อ. และบางคนแนะนำเรื่องอาชีพ โดยทั่วไป เป็นเช่น (สวัสถ์ มั่น เสงี่ยมสุข, ๒๕๑๐ : ๔๖ - ๔๗)

อนึ่ง เมื่อถึงเวลาปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีความต้องการที่จะศึกษามากขึ้น หลังจากเรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แล้ว ทางกิ่งบึงเจ้าศกษาต่อในมหาวิทยาลัย แต่ส่วนใหญ่ว่าไม่สามารถสอบเข้า เรียนได้ และยังมีทราบดีอีกไม่เต็มใจที่จะ เข้า เรียนโรงเรียนวิชาชีพ ศึกษา ว่าทำไมถึงเกิดปัญหา คือ นักเรียนเหล่านี้ไม่สามารถที่จะ เข้า เรียนต่อในชั้นมหาวิทยาลัยได้ความยากลำบาก และการนี้เกี่ยวข้องกับสาเหตุที่โรงเรียนมัธยมแบบประสมชั้น ๖ โรงเรียนมัธยมแบบนี้ เป็นโรงเรียนซึ่งใช้หลักสูตรกว้างขวาง เมื่อเปิดโอกาสให้เด็กเล่าเรียนได้ความยากลำบากและความสนใจของแต่ละคน" (วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๓ : ๑๑) นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะต้องมีความสามารถตัดสินใจอย่างเหมาะสมในการ เลือกเรียนวิชาเรียน เพื่อให้ได้ศึกษาในแขนงอาชีพที่ตนถนัด และนำความรู้ไปประกอบอาชีพอันจะนำมามีความสุขเร็ว ตลอดจนสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในสังคมอีกด้วย

การที่จะช่วยให้เด็กมีความสามารถดังกล่าวโรงเรียนจำเป็นต้องมีบริการแนะแนวที่รู้จักมุ่งประสงค์ในการช่วย ให้เด็กให้รู้จักตนเอง รู้จักสภาพของสังคม ตลอดจนอาชีพที่ตนอยู่ และ เน้นที่ความต้องการของสังคม รวมทั้งวิธีการที่จะนำพาให้เข้าในการ เลือกและตัดสินใจในการ เลือกเรียนวิชาที่ที่เหมาะสม ในบรรดาบริการต่าง ๆ ที่ให้แก่เด็กเรียนนี้ บริการให้คำปรึกษาหารือกันว่าเป็นบริการที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นบริการที่นักเรียนมีโอกาสจะได้พบปะและปรึกษาหารือกับอาจารย์เป็นรายบุคคลได้ จึงน่าจะได้นักเรียน

นอกจากนั้นสิ่งที่โรงเรียนจะต้องคำนึงถึงอยู่เสมออีกก็คือ เด็กในโรงเรียนมัธยมเป็นเด็กวัยรุ่นเห็นวัยตัวเองแล้วหัวท้อ เป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา

และเป็นวัยแห่งการ เกร็งเกรียบทางอารมณ์ จอร์จ สแตนลีย์ฮอลล์ พูดถึงวัยรุ่นว่า เป็นวัยเทยบู๊คม มีอารมณ์ความรู้สึก เจ้าคิดเจ้าแค้น กัดสินใจรวดเร็วและรุนแรง (Hurlock, 1967 : 3) นาฏเจดีย์ว สุมาวงศ์ กล่าวว่า เด็กวัยรุ่น มีความต้องการที่จะได้รับความรัก ความเห็นใจจากผู้ใหญ่ภายในโรงเรียน ต้องการที่จะมีความมั่นใจว่าครูมีค่า รักและเห็นใจนักเรียน ต้องการจะได้รับความปลอดภัย เวลสมควร การสนองความต้องการของเด็กจะได้ผลก็ยิ่งขึ้นถ้าโรงเรียนได้จัดให้โปรแกรมแนะแนว มีครูที่ปรึกษาหารือและระบบครูผู้ปกครองซึ่งมีความรู้ มีประสบการณ์ และมีความสามารถที่จะทำการแนะแนวอย่างใกล้ชิด (ศึกษาธิการ, ๒๕๑๐ : ๔

๓๑ - ๓๒) ลักษณะของวัยรุ่นดังกล่าว เป็นเครื่องมือซึ่งถึงเวลาต้องการให้คำปรึกษาหารือ เพราะการปรึกษามีความมุ่งหมายช่วยให้บุคคลตัดสินใจได้ มีความสามารถในการนำไปในแนวทางอันสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ช่วยให้สามารถเลือกทางปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ กล้าเผชิญและฟันฝ่าปัญหาที่ยากกว่าความมั่นใจ รู้จักอารมณ์ของตนเอง และยอมรับตนเอง การที่บุคคลยอมรับตนเองมากขึ้น เป็นการช่วยให้เขาเชื่อมั่นคนอื่นและมีเจตนาที่ดีต่อผู้อื่น (Strang, 1949 : 15) ถ้าปราศจากการปรึกษาหารือแล้วเด็กในสังคมปัจจุบัน เป็นจำนวนมากต้องประสบความยุ่งยากในการปรับตัว ไทเลอร์ ได้อ้างคำกล่าวของนักสังคมวิทยาว่า ยุคปัจจุบัน เป็นยุคแห่งความวิตกกังวล ทั้งนี้เพราะสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ไปสู่เป้าหมายของความมั่นคง ทำให้บุคคลขาดความรู้สึกรอบรอบและขาดความปลอดภัย เด็กที่ประสบปัญหา เช่นนี้ตั้งแต่เขารับยังไม่สามารถจะแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปได้โดยลำพัง ด้วยเหตุนี้เด็กจึงมีความต้องการคำปรึกษาหารือ (Tyler, 1961 : 4)

การแนะแนวเป็นที่ยอมรับในวงการศึกษาระดับประเทศไทยและกำลังจะแพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในกระบวนการแนะแนวถือว่าบริการให้คำปรึกษา เป็นบริการที่สำคัญที่สุด เป็นงานที่ต้องอาศัยผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาโดยเฉพาะ ความสำเร็จของงานนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถ

ของผู้ให้คำปรึกษาและความร่วมมือของผู้รับคำปรึกษา การให้คำปรึกษาหรือไต่ถาม
 ประการใด เป็นการยากที่จะประเมินผล อย่างไรก็ตามเมื่อได้ปฏิบัติไปแล้วก็ควร
 จะได้มีการ ประเมินผลให้ทราบถึงความสำเร็จและอุปสรรคบางประการ เพื่อเป็น
 แนวทางในการปฏิบัติในทางวิ เริ่มสร้างสรรค์ การประเมินผลนอกจากโรงเรียน
 เป็นผู้ประเมินผลเองแล้วอาจจะประเมินผลโดยหน่วยงาน หรือองค์กร หรือผู้วิจัย
 ก็ได้ ผู้วิจัยมีความเชื่อในคุณค่าของวิธีการให้คำปรึกษา และต้องการที่จะทราบผล
 ของการปรึกษาหารือ จึงได้ทำการศึกษากันว่า เรื่องนี้ขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษากันว่า

การศึกษากันว่า เรื่องนี้มุ่งที่จะ ประเมินผลการให้คำปรึกษาหารือในระยะ

๑ ภาคเรียน เพื่อทราบความเปลี่ยนแปลงบางประการดังต่อไปนี้

๑. ความเปลี่ยนแปลงของนักเรียนที่ได้รับการปรึกษาในชั้นต่าง ๆ ๔ ชั้น
 คือ

๑.๑ ความเปลี่ยนแปลงความวิตกกังวล

๑.๒ ความเปลี่ยนแปลงการยอมรับตนเองและผู้อื่น

๑.๓ ความเปลี่ยนแปลงในเจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษา

๑.๔ ความเปลี่ยนแปลงในผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

๒. ความแตกต่างของความเปลี่ยนแปลงของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
 ในด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษา
 และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

สมมุติฐานในการศึกษากันว่า

การศึกษากันว่านี้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่า

๑. นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาหารือแล้ว น่าจะมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับ
 ต่ำกว่า ระยะก่อนรับการ ปรึกษาหารือ

๒. นักเรียนที่รับการ ปรึษา ทหรือแล้ว น่าจะมีการ ขอมรับตน เองและผู้อื่น
มากกว่าก่อนปรึษา ทหรือ

๓. นักเรียนที่รับการ ปรึษา ทหรือแล้ว น่าจะมี เวทนคติต่อมริการ ใ้คำปรึษา
ไปในทางที่มากกว่าก่อนปรึษา ทหรือ

๔. นักเรียนที่รับการ ปรึษา ทหรือแล้ว น่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่า
ก่อนปรึษา ทหรือ

๕. ความวิตกกังวลของนัก เรียนชายและนัก เรียนหญิงที่ไ้รับการ ปรึษา ทหรือ
น่าจะ เปลี่ยนแปลงไปไม่แตกต่างกัน

๖. การ ขอมรับตน เองและผู้อื่นของนัก เรียนชายและนัก เรียนหญิงที่ไ้รับการ
ปรึษา ทหรือ น่าจะ เปลี่ยนแปลงไปไม่แตกต่างกัน

๗. เวทนคติต่อมริการ ใ้คำปรึษา ของนัก เรียนชายและนัก เรียนหญิง
น่าจะ เปลี่ยนแปลงไปไม่แตกต่างกัน

๘. ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนัก เรียนชายและนัก เรียนหญิงที่ไ้รับการปรึษา
น่าจะ เปลี่ยนแปลงไปไม่แตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษากันทั่ว

ผลการศึกษากันทั่วครั้งนี้ อาจจะเป็นประโยชน์แก่มริการแนะแนว ดังนี้

๑. ไ้ทราบความ เปลี่ยนแปลงในค่านิยมวิตกกังวล ค่านิยมขอมรับตน เอง
และผู้อื่น ค่านิยมเวทนคติต่อมริการใ้คำปรึษา ทหรือ และในค่านิยมผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน
ของนัก เรียนที่ไ้รับคำปรึษา ทหรือในระยะ ๑ ภาค เรียน

๒. เป็นประโยชน์ในการจัดและปรับปรุงมริการใ้คำปรึษา ทหรือ

๓. เป็นแนวทางในการศึกษากันทั่วต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำในขอบเขตดังนี้

๑. การประเมินผลการปรึกษาหารือครั้งนี้ศึกษา เฉพาะด้านความวิตกกังวล
ด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น กับ เจตนาคติคอยบริการให้คำปรึกษาและคำแนะนำสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
และศึกษาในกลุ่มนักเรียนที่โรงเรียนพิจารณาว่า เป็นผู้สมควรได้รับการปรึกษาหารือ
จำนวน ๘๐ คน จากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ - ๓ - ๔ และ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ เท่านั้น

๒. การศึกษาและประเมินผลการปรึกษาหารือครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งมี
ปัญหาทางการเรียนและปัญหาส่วนตัว ทั้งนี้ไม่รวมนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่เข้ารับการ
ปรึกษาเพื่อเลือกวิชาเรียน

๓. การศึกษาค้นคว้านี้เป็นการประเมินผลของการปรึกษาหารือที่กระทำเฉพาะ
ในภาคเรียนที่ ๓ ของปีการศึกษา ๒๕๑๓ เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ - ๓ - ๔ - ๕ มีความคิดความเข้าใจ
เกี่ยวกับการปรึกษาหารืออยู่บ้างแล้ว ดังนั้นกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาหารือ ๑ ครั้ง
ถือเป็นกลุ่มที่ได้เริ่มต้นการปรึกษาหารือ

๒. อาจารย์ที่ปรึกษาของโรงเรียนที่ให้การปรึกษาหารือในการศึกษาค้นคว้านี้
ถือว่าเป็นอาจารย์ที่ศึกษาอบรมมาทางการแนะแนวโดยตรง และถือว่าเป็นผู้
มีความสามารถในการให้คำปรึกษาหารือ

๓. กระแสที่ได้จากคำตอบของนักเรียนแต่ละคนที่ประมาณค่าความรู้สึกลงใน
แบบสอบถาม ถือว่าเป็นกระแสที่แสดงถึงความมากน้อยของความวิตกกังวล การยอมรับ
ตนเองและผู้อื่นและเจตนาคติคอยบริการให้คำปรึกษาหารือ

๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๒ และ
ที่ ๓ ถ้าการระดับคะแนนสูงขึ้นหรือลดลงถือว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหรือลดลงตามลำดับ

๕. สำหรับค่า เจตนาคติต่อการให้คำปรึกษา ถ้านักเรียนได้คะแนนค่าว่า
๒๐ คะแนน ถือว่ามีเจตนาคติต่อการให้คำปรึกษา หรือในทางลบและได้คะแนนค่าว่า
๒๐ คะแนน ถือว่ามีเจตนาคติต่อการให้คำปรึกษา หรือในทางบวก

๖. ผู้รับคำปรึกษา หรือ เป็นนักเรียนที่โรงเรียนส่งมารับการปรึกษาจาก
แผนกแนะแนว และเรียกมารับการปรึกษา หรือซึ่งไม่ได้มาปรึกษา หรือเองด้วยความ
สมัครใจ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. โรงเรียนหมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาวิทยาดัชวิทยาคารศึกษา ประสานมิตร

๒. นักเรียนหมายถึง นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาวิทยาดัชวิทยาคารศึกษา
ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๖๓

๓. การปรึกษาหารือ หรือการปรึกษา (Counseling) หมายถึง การที่
นักเรียนได้พบกับอาจารย์แนะแนวและได้ปรึกษาหารือปัญหา เป็นรายบุคคล และเป็น
รายกลุ่ม

๔. อาจารย์ผู้ให้คำปรึกษาหารือ หรือผู้ให้คำปรึกษา (Counselor)
หมายถึง อาจารย์แนะแนวประจำโรงเรียนที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาหารือและ เป็นผู้ที่ได้รับ
การฝึกอบรมในด้านการให้คำปรึกษาหารือมาโดยเฉพาะ

๕. ผู้รับคำปรึกษาหารือ (Counselee) หมายถึงนักเรียนที่ส่งมา หรือ
เรียกมา และได้ปรึกษาหารือปัญหา กับอาจารย์ที่ปรึกษา

๖. ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึงภาวะความไม่สะดวกสบาย
ทางจิตใจ เป็นความยุ่งยากทางอารมณ์ที่ไม่ทราบ เหตุอันแน่นอน ความวิตกกังวล
ที่ทำการศึกษาครั้งนี้เป็นความวิตกกังวลที่เกี่ยวข้องกับการเรียน เป็นส่วนใหญ่ วัตถุประสงค์
เป็นคะแนน

๙. การยอมรับตนเองและผู้อื่น (Self acceptance and Acceptance of others) หมายถึง ความรู้สึกและเจตคติ ความบกพร่องของ ที่เกี่ยวกับตนเอง และผู้อื่นของ เด็กวัยรุ่นในชั้นต่าง ๆ วัตถุประสงค์ เป็นคะแนน

๑๐. เจตคติต่อบริการให้คำปรึกษาหารือ (Attitude towards counseling) หมายถึง ท่าทีของความรู้สึกที่แสดงถึงพอใจ และไม่พึงพอใจต่อบริการให้คำปรึกษาหารือ

๑๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Scholastic achievement) หมายถึง การระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

๑๒. ภาคเรียน หมายถึง ภาคเรียนที่ ๓ ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๓ ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษากวามเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ นั้น ก็คือระยะเวลาระหว่างวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ถึง วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ นับเป็นเวลา ๖๐ วัน

๑๓. ระยะเวลาปรึกษา หมายถึง ระยะเวลาวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓

๑๔. ระยะเวลาหลังปรึกษา หมายถึง ระยะเวลาวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

๑๕. กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่โรงเรียนส่งมารับคำปรึกษาจากบริการแนะแนวและได้รับการปรึกษาหารือจากอาจารย์ให้คำปรึกษา จำนวน ๑ - ๔ ครั้ง

๑๖. กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการปรึกษาหารือกับอาจารย์แนะแนวเป็นจำนวน ๒ และ ๔ ครั้ง

๑๗. กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่โรงเรียนส่งมารับคำปรึกษาจากบริการแนะแนว แต่ไม่ได้รับการปรึกษา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาก่อนหน้า

การให้คำปรึกษาหารือได้ผลประการใดนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารศึกษาก่อนหน้านี้แยกกล่าวเป็นเอกสารศึกษาที่เกี่ยวกับทฤษฎีจิตสังคม การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตคติต่อบริการให้คำปรึกษา

และความล้มเหลวทางการเรียน ดังนี้

ความวิตกกังวล

ความวิตกกังวล เป็นสภาพความไม่สะดวกสบายทางจิตใจที่ทุกคนต้องการหลีกเลี่ยง เป็นความยุ่งยากทางอารมณ์ที่ไม่ทราบสาเหตุแน่นอน โดยทั่วไปเมื่อบุคคลมีความวิตกกังวลมักแสดงออกเป็น ๓ ลักษณะใหญ่ ๆ คือ การแสดงพฤติกรรมแบบต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงความล้มเหลว และการมีความหวั่นไหวทางอารมณ์ (Hurlock, 1967 : 86) เพลย์ดอส เชนได้อ้างถึงผลการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (Sarason) และคณะจึงได้พบว่าความวิตกกังวลเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อการศึกษามูลนิธิภาพ และพฤติกรรมของมนุษย์ เด็กที่มีความวิตกกังวลในระดับต่ำจะมีความสามารถปรับระดับอารมณ์และมีผลสัมฤทธิ์ เกินที่ตามความสามารถของตน (Feldhusen, 1964 : 56)

ความวิตกกังวล เป็น เรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักจิตวิทยา ได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องนี้อย่างกว้างขวาง ทารวันได้สรุปผลการวิจัยของผู้ที่ไ้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลและความสามารถทางสติปัญญาไว้ว่า เด็กที่มีความวิตกกังวล จะไม่มีความเปลี่ยนแปลงแนวความคิด มักจะไม่เปลี่ยนวิธีในการแก้ปัญหาและขาดการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Sarason, 1960 : 73)

มิทเชล ได้ทำการวิจัยโดยศึกษานิสิตอาห่มของมหาวิทยาลัยนิว เซาท์ เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย (University of New South Wales, Australia) ซึ่งมีอายุประมาณ ๒๐ ปี ใช้วิธีให้เขียนบรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองภายใต้ประโยคสั้น ๆ เลือกคำตอบที่แสดงว่าผู้ตอบ เป็นผู้มีความไม่ส่กเศร้าและไม่สบายใจ จำนวน ๒๕ คน จากจำนวนนี้ได้แยกเป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลเป็นจำนวน ๑๒ คน และให้ได้รับการปรึกษาหารือผลปรากฏว่า กลุ่มนี้ไ้ลดความไม่สบายใจลงจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่ไ้ลดลงอย่างทันที่ทันใด การปรึกษาหารือในระยะแรก ๆ มีผลให้ปรับปรุงตัวดีขึ้นมากกว่าการปรึกษาหารือในระยะหลัง ๆ (Mitchel, 1969 : 522-527)

ฮอสฟอร์ด และบริสกิน (Hosford and Briskin) ได้อ้างถึงการศึกษาของสปีลเบิร์กเกอร์และสวิตซ์ (Spoolberger and Sweitz, 1964) ซึ่งไ้ทำการศึกษา

นักเรียนกลุ่มที่ประสบปัญหาระดับเดียวกันปรากฏว่านักเรียนที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และมีอัตราการขาดเรียนสูงกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวล ผลกระทบกระเทือนจากความวิตกกังวลนี้ เป็นเครื่องชี้ได้โรงเรียนเห็นความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียน เพื่อลดระดับความวิตกกังวล ฮอสฟอร์ด โคอ้างถึงการศึกษาคุณค่าของกลีเมนต์ (Clement, 1966) ซึ่งได้ศึกษา นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาหารือ จำนวน ๒๐ คน โดยแยกออกเป็นกลุ่มย่อย ๒ กลุ่ม เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ๑๒๐ คน โดยตั้งสมมุติฐานว่ากลุ่มที่ได้รับการปรึกษาหารือแล้ว จะไม่มีความวิตกกังวลในเรื่องการศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ใช้เวลาศึกษา ๒ สัปดาห์ ทำการเปรียบเทียบนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษา กับกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาหารือมีความวิตกกังวลต่ำกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ผลการศึกษาครั้งนี้ตรงกันข้ามกับผลการศึกษาเก่าของ เอ เมอร์รี่ และครุมโบลท์ซ์ (Emery and Krumboltz, 1967) ซึ่งได้ทำการศึกษาทดลองกับนักเรียนใหม่ ของวิทยาลัย ๔๔ คน จับคู่นักเรียน เพื่อแยกออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่รับคำปรึกษา ผลปรากฏว่าทั้ง ๒ กลุ่มไม่มีความแตกต่างในการลดความวิตกกังวล และให้เหตุผลว่าการวัดความวิตกกังวลครั้งนี้ทำในระยะก่อนสอบ และระยะกำลังสอบซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยู่สอบมีความวิตกกังวล (Hosford and Briskin, 1969 : 199-200)

ผลการศึกษาข้างกล่าวแสดงให้เห็นผลเสียของความวิตกกังวล และแสดงว่าการปรึกษาหารือเป็นวิธีการที่ได้ผลในการลดความวิตกกังวลของนักเรียน

การยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น

นักจิตวิทยาถือว่า การยอมรับตนเอง เป็นสาระสำคัญในการปรับตัวของบุคคล หรือบุคลิกภาพของมนุษย์ โรเจอร์ (Rogers) กล่าวว่า การยอมรับตนเองมีความสัมพันธ์กับการยอมรับผู้อื่น เมื่อบุคคลยอมรับตนเอง เขาจะสามารถเข้าใจผู้อื่นมากกว่า เป็นผลให้มีการยอมรับผู้อื่นมากขึ้นด้วย เช่น บุคคลที่รู้จักตัวเองเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ จะวิจารณ์การปฏิบัติของผู้อื่น ตรงกันข้ามถ้าเขาเป็นคนยอมรับ

เขาก็จะเห็นเป็นเรื่องธรรมดาและไปวิจารณ์ (Hall and Lindzey, 1959 : 487)

บุคคลที่ยอมรับตนเองย่อว่าชีวิตที่เป็นสุข ความสุขของคนประกอบขึ้นด้วยองค์ประกอบหลายประการ เฮอร์ล็อก กล่าวว่าความสุขของคนประกอบด้วยองค์ประกอบ ๓ ประการ ประการแรก คือ การยอมรับ (acceptance) หมายถึงการยอมรับตนเองเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้บุคคลสามารถปรับตัวได้ดี การปรับตัวได้ดีนั้นถึง การยอมรับสังคม ประการที่ ๒ คือ แก้วความรัก (affection) และประการสุดท้าย คือ ความสัมฤทธิ์ผล (achievement) บุคคลที่จะมีความสุขเมื่อความคาดหวังทั้ง ๓ นี้ปรากฏเป็นความจริงในประสบการณ์ของชีวิต (Hurlock, 1967 : 689)

สรวงศ์ โก้วตระกูล ได้กล่าวไว้ว่า เด็กวัยรุ่นที่ยอมรับตนเองเป็นเยาวชนประเภทที่มีความสุข มีสุขภาพจิตดี ทั้งนี้เพราะบุคคลประเภทนี้เป็นผู้ยอมรับปัญหาและพยายามหาวิธีแก้ไขปัญหานั้น ผู้ที่ยอมรับทั้งส่วนดีและส่วนเสียของตน ยอมรับความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและอารมณ์ของตน วัยรุ่นประเภทนี้จะเป็นผู้ที่ผ่านมรสุมของวัยรุ่นไปได้เป็นอย่างดี ตรงกันข้ามกับวัยรุ่นที่ปฏิเสธตนเอง ซึ่งจะมีลักษณะเป็นผู้ที่เกลียดตนเอง ไม่นับถือตนเอง ทั้งไม่เห็นค่าของตนเอง มีความรู้สึกว่าคนเป็นมด้อย ขาดความสุข มักจะหาทางออกของชีวิตที่ไม่ถูกต้อง ไม่มีความมั่นใจในตนเอง (ศึกษาริการ, ๒๕๑๑ : ๑๓๔)

การยอมรับตนเอง เป็นลักษณะที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง "ตน" (Self) ซึ่งพัฒนาต่อเนื่องมาตั้งแต่วัยทารก มีความเกี่ยวข้องกับปิตามารดาและสังคม ชัลลีแวน กล่าวว่า "ตน" (Self) มีมาเกิดมาจากไมตรีสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationship) และได้รับอิทธิพลที่เป็นผลสะท้อนจากสังคม คือ ถ้าเด็กได้รับความรักความเห็นชอบ กวามนับถือและการสนับสนุน ก็เปรียบเสมือนเด็กได้รับความช่วยเหลือให้มีการยอมรับตนเองและนับถือตนเอง แต่ถ้าบุคคลที่ถือว่าสำคัญสำหรับเด็กทำให้เด็กรู้สึกต่ำต้อย ถูกเกลียด ไม่นับถือ เด็กจะมีความรู้สึกต่อตนเองในทางไม่พึงพอใจ เด็กคัดค้านตนเองจากที่ได้รับการคัดค้านจากคนอื่น และคัดค้านคนอื่นอย่างที่ยึดถือตนเอง (Hutt, 1959 : 132-133)

ในก้นการปรึกษาหารือ ผู้ให้คำปรึกษาดูว่าการให้การยอมรับผู้รับคำปรึกษาตามสภาพที่ไ้รับฟังนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การปรึกษาหารือไ้ประสบความสำเร็จ จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการปรึกษาหารือประการหนึ่ง ก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาหารือเกิดความรู้สึกยอมรับตนเอง สเติร์นเบิร์ก (Sternberg C.) ได้รายงานว่ นักเรียนหญิงคนหนึ่งมีลักษณะอ่อนกว่าวัย พูดเสียงก้องและไ้ชัดเจน มีความรู้สึกหวาดกลัวอยู่ตลอดเวลา ผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ เป็นนักเรียนที่เกยเรียนค้้นมากจน ถูกเรียกให้ไปพบครูแนะแนว กว่เหตุที่ลาออกจากโรงเรียน เพราะเกิดความรู้สึกสละอายที่ครูเรียกให้ทวงปากเปล่าหน้าชั้น เป็นนักเรียนที่มองไ้เห็นคุณค่าของตนเอง ครูแนะแนวให้ความช่วยเหลือโดยให้การปรึกษา พยายามทำให้เขารู้จักปัญหาของตนเองและมอง เห็นคุณค่าของตนเอง ใ้เวลาไ้ความว่ายเหลือ ๒ ปี ในที่สุดเด็กหญิงคนนี้เปลี่ยนพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป แต่เขาไ้รู้สึกว่ตนเองมีการ เปลี่ยนแปลงค้้นกว่า เกม (Sternberg C., 1964 : 226-229)

กรณี ขรรพารณพิลาส ได้ศึกษาสาเหตุการหนีเรียนของเด็ก ๕ คน รวมทั้งวิธีการให้คำปรึกษา เพื่อความช่วยเหลือไ้คำปรึกษาหารือ ๔ ครั้ง ได้ผลว่ เด็กชายอายุ ๑๒ ปี ที่ง่ปรับตัวไ้ไ้ เป็นมุกกลโลกเคียว เกือบเป็นเด็กเรียนก้กกลายเป็นผู้ไ้ไ้ไ้ความสำคัญของการเรียน ถือว่การเรียนเป็นของง่่ายไ้มีประโยชน์ หนีเรียนน้อยหลังจากปรึกษา ๔ ครั้ง ปรากฏว่เด็กเรียนมีการปรับตัวค้้นและมีการยอมรับความจริงเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น (กรณี ขรรพารณพิลาส, ๒๕๑๓ : ๔๒)

จากผลการศึกษาก้กล่าวสรุปไ้ว่การ ปรึกษาหารือไ้ผลให้การยอมรับตนเองมากขึ้น

เจตนาคติ

เจตนาคติเป็นสภาวะจิตใจที่แสดงถึงท่าทีของควาบริสุทธิ์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะที่เียงเอียงและไ้เียงพอใจ หรือเป็นไปในทางบวกและทางลบ อันมีอิทธิพลต่อความก้กความสนใจและการกระทำของบุคคล

การปรึกษาหารือจะได้อะไรหรือไม่เพียงไรนั้น ถือว่า เจตนคติต่อวิธีการให้
 คำปรึกษาที่มีความสำคัญยิ่งประการหนึ่ง การมีเจตนคติต่อวิธีการให้คำปรึกษาในทางบวก
 ย่อมทำให้เกิดความร่วมมือในการปรึกษาซึ่งจะช่วยให้การปรึกษาหารือได้อะไร และการ
 ปรึกษาหารือที่ได้อะไรจะสร้างเสริมเจตนคติต่อวิธีการให้คำปรึกษาในทางบวก

ชอสโตรม (Shostrom) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการให้คำปรึกษา
 ที่เกี่ยวกับเจตนคติว่า เจตนคติต่อวิธีการให้คำปรึกษา นั้น ถ้าผู้รับคำปรึกษาหารือ
 เกิดความรู้สึก "อิจฉาในการปรึกษา" เขาจะกล่าวว่าการปรึกษาหารือนั้นได้ล้มเหลวสำเร็จ
 (Shostrom, 1952, : 146)

การประเมินผลเกี่ยวกับเจตนคติต่อวิธีการให้คำปรึกษาแยกที่จะวางหลักเกณฑ์
 ให้แน่นอน สดตรง ได้อย่างถึงการประเมินผลของโรเจอร์ (Rogers) ที่ถือสถานการณ์
 ในขณะที่ทำการศึกษา เป็นหลักในการพิจารณา ถ้าผู้รับคำปรึกษา มีความขัดแย้งในใจ
 น้อยลง และมีภาพเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างแจ่มแจ้ง ถือว่าการปรึกษานั้น
 เป็นผลสำเร็จ (Strang, 1949 : 14)

ผลของการศึกษาก่อนหน้านี้กล่าว แสดงให้เห็นว่าการปรึกษาหารือมีผลทำให้
 ผู้รับคำปรึกษามีความรู้สึกพอใจในการปรึกษาหารือ

แกบเบต (Gabbert) และคณะได้ศึกษาพบว่าผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาทาง
 ทางบุคลิกภาพ จะมีเจตนคติต่อผู้ให้คำปรึกษาหารือแตกต่างกันออกไป และการ
 เปลี่ยนแปลงเจตนคติขึ้นอยู่กับความแตกต่างของระยะเวลาและจำนวนครั้งที่ทำการ
 ปรึกษาหารือ แกบเบต ได้ศึกษาผู้ที่ได้รับคำปรึกษาจากนักจิตวิทยา ๔ คน ซึ่งได้รับ
 การฝึกหัดมาจากศูนย์บริการให้คำปรึกษาหารือมาแล้ว โดยกำหนดให้นักจิตวิทยาแต่ละคน
 ให้คำปรึกษาหารือกับผู้รับคำปรึกษาต่างกลุ่มกัน ๔ กลุ่ม ดังนี้ คือ นักจิตวิทยาคนที่ ๑
 ให้การปรึกษาแก่กลุ่มที่หนึ่ง รายละเอียด ๑ ครั้ง นักจิตวิทยาคนที่ ๒ ให้คำปรึกษาแก่กลุ่ม
 ที่สอง รายละเอียด ๒ ครั้ง นักจิตวิทยาคนที่ ๓ ให้คำปรึกษาแก่กลุ่มที่สาม รายละเอียด ๓ ครั้ง
 และนักจิตวิทยาคนที่ ๔ ให้คำปรึกษาแก่กลุ่มที่สี่ รายละเอียด ๔ ครั้ง หรือมากกว่านั้น
 ผู้รับคำปรึกษามีลักษณะ เป็นสองประเภท คือ เป็นผู้มีปัญหาทางบุคลิกภาพประเภทหนึ่ง

อีกประเภทหนึ่งมีปัญหาทางการศึกษาและอาชีพ ผลจากการได้รับคำปรึกษา ปรากฏว่า ผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาทางบุคลิกภาพมีเจตนาติดต่อผู้ให้คำปรึกษา หรือในลักษณะแตกต่างกัน และจะเปลี่ยนแปลงเจตนาติดต่อผู้ให้คำปรึกษาไปในลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับเวลา และจำนวนครั้งที่ปรึกษา ผลการศึกษากครั้งนี้พบว่า ผู้รับคำปรึกษามีเจตนาติดอนักจิตวิทยาคนที่ ๓ และคนที่ ๔ เป็นไปในทางบวกมากที่สุด และมีเจตนาติดอนักจิตวิทยาคนที่ ๑ ที่ให้คำปรึกษากลับ เป็นไปในทางบวกน้อยที่สุด สำหรับผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาทางการศึกษาและอาชีพ เป็นกลุ่มที่มีเจตนาติดต่อผู้ให้คำปรึกษาไม่แตกต่างกัน และเมื่อได้รับคำปรึกษา เจตนาจะเปลี่ยนแปลงไปทางบวกและขึ้นอยู่กับจำนวนครั้งที่ทำการปรึกษา เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ยัง (Young) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาหรือแก่นักศึกษาปีที่ ๑ แผนกศิลปศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ที่ชอบหนีเรียน จำนวน ๑๐๐ คน ซึ่งแต่ละคนได้รับการปรึกษาหรือ ๓ สัปดาห์ต่อครั้ง ครั้งละประมาณ ๒๕ นาที ในระยะ ๖ สัปดาห์ ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาไม่มีความก้าวหน้าไปจากเดิม แต่นักศึกษามีความรู้สึกพึงพอใจจากการปรึกษาหรือ (Young , 1955 : 282 — 286)

ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน หมายถึงความสำเร็จในการใช้ความสามารถทักษะและความรู้ (Good, 1999 : 7) ซึ่งโดยปรกติพิจารณาจากคะแนนที่กำหนดให้ หรือคะแนนที่ได้จากการปฏิบัติงานที่กรมมอบหมายให้

ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน เป็นผลที่เกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ การปรึกษา หรือถือเ็นองค์ประกอบที่สำคัญประการ หนึ่ง ดังที่ เออร์วิง และกิลเบอ (Erving and Gilbert) กล่าวว่า การปรึกษา หรือ เป็นกระบวนการที่พยายามช่วยเหลือผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำและได้อ้างถึงการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่ได้มีผู้วิจัยไว้ก่อน เช่น การศึกษาของ สปีลเบอร์เกอร์ และคณะ (Spielberger and others) ซึ่งได้ทำการศึกษา เปรียบ เทียบระหว่างคะแนน

กลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนของนักเรียน ๒ กลุ่มที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน กลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มรับค่าปรึกษา หรือ เป็นรายกลุ่มย่อย และอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มควบคุม ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการปรึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียนมากกว่ากลุ่มควบคุม ผ่านองเกี่ยวกับการศึกษาของ วิลเลียมสัน และบอร์ดิน (Williamson and Bordie, 1950) ซึ่งสรุปผลไว้ว่า กลุ่มที่ได้รับการปรึกษาสามารถปรับปรุงคะแนนเฉลี่ยทางการเรียนได้มากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการปรึกษา แต่เจมส์ (James, 1950) พบว่า ทั้ง ๒ กลุ่มปรับปรุงเกรดเฉลี่ยสูงขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น เกี่ยวกับการศึกษาของ โกลด์สตีเอน (Goldstien) และการศึกษาของ กริติส (Critis, 1961) ในปีเดียวกัน วัทสัน (Watson, 1961) ได้ศึกษาพบว่ากลุ่มที่ได้รับการปรึกษาหรือด้วยการยอมรับจากผู้ให้คำปรึกษา มีผลการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการปรึกษาหรือด้วยการไม่ยอมรับของผู้ให้คำปรึกษา หรือ (Irving, 1967 : 235-239)

ฮอสฟอร์ด และมรีสกิน (Hosford and Briskin) ได้รายงานการสรุปผลการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับการปรึกษาหารือและความเปลี่ยนแปลงด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับวิทยาลัย ไว้เป็นจำนวนมาก สำหรับในระดับประถมศึกษานั้นได้อ้างถึงการศึกษาค้นคว้าของ วิงค์เลอร์ (Winkler, 1965) และของแจกสัน (Jackson, 1966)

วิงค์เลอร์ (Winkler, 1965) ได้ทำการศึกษากับนักเรียนเกรด ๔ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าจำนวน ๑๒๑ คน จาก ๒๑ ห้องเรียน ให้นักเรียนได้รับการปรึกษาหารือ เป็นรายบุคคลและ เป็นรายกลุ่ม ช่วยนักเรียนเป็นพิเศษในเรื่องการอ่านเป็นรายกลุ่ม วิธีดังกล่าวทำให้เกรดเฉลี่ยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการทดสอบด้วย The California Test of Personality แสดงว่า บุคลิกภาพได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมและได้ผลตามความมุ่งหมายของการปรึกษาหารือ การศึกษาของแจกสัน (Jackson, 1966) ซึ่งได้ศึกษาผลการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อได้พัฒนาทางวิชาการ ใช้เวลาศึกษา ๓ ปี โดยทำการศึกษานักเรียนประเภทที่

๑๙
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคำว่านวน ๑๕๐ คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ
กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผู้ให้ค่าปริกษา หรือให้กร ปริษาบ่งกลุ่มทดลอง
และไกร่วมมือกับผู้นปกครองและครู ของนักเรียนด้วย การศึกษาครั้งนี้กำหนดหลักเกณฑ์ใน
การพิจารณาความก้าวหน้าไว้ ๑๒ ประการและถือว่า กระบวนการวิชาภาษาอังกฤษ
คณิตศาสตร์ และสังคมศึกษา เป็นเกณฑ์สำคัญในการพิจารณา ผลปรากฏว่า เกรดเฉลี่ย
ของกลุ่มทดลองมากกว่า เกรดเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมโดยตลอดใน ๑๐ หลักเกณฑ์ การศึกษา
ครั้งนี้ได้มีการว่าจ้างบริการที่จะให้แก่มกลุ่มควบคุมแต่ก็ทำไ้ไม่ตลอด เพราะกลุ่มควบคุม
มีโอกาสร่วมได้รับความช่วยเหลือจากครูผู้สอน ครูพิเศษ และบริการอื่น ที่จัดให้แก่นักเรียน
ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ให้นักเรียน ๒ กลุ่มนี้มีความแตกต่างกันน้อยกว่าที่ควรจะเป็น

สำหรับในระดับมัธยมศึกษา นั้น มีการศึกษากันกว่าที่น่าสนใจ คือ การศึกษา
กันกว่าของ แมกโกเวน (Mc. Gowan, 1968) ซึ่งได้ทำการศึกษาค้นคว้าของการให้
การปริษา หรือแก่เด็กชายเกรด ๔.๔.๑๐ ที่มีความสามารถต่ำ และมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การ เรียนต่ำ จัดแยกกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยระดับ I.Q. และระดับชั้น เรียน เป็น เกณฑ์
ในการจับคู่ เกิดในการจำแนกกลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง
ได้รับการปริษาสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ครั้งละประมาณ ๑๐ นาทีตลอดปีการศึกษา
ผลปรากฏว่าทั้ง ๒ กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มทดลองได้
เปลี่ยนแปลงทางด้านการนำฟังพอไว้ และมา เรียนอย่างสม่ำเสมอ

การศึกษากังกล่าวนี้ได้ผลทำนองเดียวกันกับการศึกษาของ เบนสัน และบล็อกเกอร์
(Benson and Blocker, 1967) ซึ่งได้ทำการประ เวนผล ทำการศึกษานักเรียน ๑๔ คน
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ และปีเวทนคติไม่ดีที่โรงเรียน โดยแยกเป็นกลุ่มควบคุม
และกลุ่มทดลอง ใช้ระยะเวลา ๑๔ สัปดาห์ ผลปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการปริษา หรือ
ไ้เกรดเฉลี่ยเพิ่มขึ้น +.๔๑ ในขณะที่กลุ่มควบคุมไ้เกรดเฉลี่ยลดลง

ในระดับวิทยาลัย เออร์วิง และกิลเบต (Erving and Gilbert, 1967)
ได้ทดสอบผลทางการ ปริษา หรือโดยมุ่งศึกษากวาม เปลี่ยนแปลง เฉพาะทางด้านการ
จัดกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาปีที่ ๑ และนักศึกษาที่ไ้รับ เชิญให้เข้าร่วมในโครงการ

จากการวิจัยโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นใน ๔ กลุ่ม กลุ่มที่ ๑ คือ กลุ่มที่ได้รับ
การปรึกษาหารือจำนวน ๕๐ คน กลุ่มที่ ๒ คือ กลุ่มที่ได้รับเชิญให้ปรึกษาหารือ แต่ไม่มี
โอกาสรับทราบปรึกษาจำนวน ๒๕ คน (หรือเรียกกลุ่มควบคุม) กลุ่มที่ ๓ คือ กลุ่มที่
ตอบแบบสอบถามโดยที่ไม่ได้รับเชิญให้ร่วมในโครงการ ปรึกษาหารือจำนวน ๕๑ คน และ
กลุ่มที่ ๔ คือ กลุ่มที่ไม่ตอบแบบสอบถามและไม่ได้รับเชิญให้ร่วมในโครงการ ปรึกษาหารือ
จำนวน ๒๐ คน กลุ่มนี้เรียกว่ากลุ่มไม่ร่วมมือในการปรึกษาหารือ โดยมุ่งให้นักเรียน
ปรับปรุงเกรดให้ดีขึ้น การให้รางวัลนี้กลุ่มควบคุม (กลุ่มที่สาม) ไม่ได้รับการขอรับรองไม่ให้
ขอรับการปรึกษาหารือ เว้นแต่กรณีที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง จากผลการทดสอบปรากฏว่า
กลุ่มที่ได้รับการปรึกษา (กลุ่มที่ ๑) ได้รับ เกรดเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ร่วมมือและกลุ่ม
ที่ได้รับเชิญแต่ไม่ได้รับการปรึกษา เกรดของกลุ่มที่ได้รับการปรึกษา กับกลุ่มที่ตอบ
แบบสอบถามอย่างสมบูรณ์ ซึ่งไม่ได้ปรึกษาหารือนั้นมี เกรดเฉลี่ยเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ และ เมื่อพิจารณาถึง เรื่อง เจตนคติพบว่า นักศึกษาจะมีความมุ่งมั่นและมีเจตนคติ
ต่อการให้คำปรึกษาหารือ เป็นลักษณะใดกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์เก่าของนักศึกษานั้น

การศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับผลของการ ปรึกษาหารือในชั้นต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว
ส่วนมากเป็นการศึกษาถึงผลงานในต่างประเทศ สำหรับในประเทศไทยปรากฏเฉพาะ
การวิจัยเรื่องการศึกษาถึงอิทธิพลของการให้คำปรึกษาหารือต่อการเรียนของนักศึกษามหา
วิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่ง อำนวย ทะพังค์แก ได้ศึกษานักศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๐
จำนวน ๑๐๔ คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน ๕๕ คน และ เป็นกลุ่มควบคุม ๔๙ คน
โดยให้คะแนนสอบเฝ้าของมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มให้คะแนนเฉลี่ยของ
ทั้งสองกลุ่มใกล้เคียงกัน กลุ่มทดลองได้รับการปรึกษาหารือกับนักจิตวิทยาตลอดภาคเรียน
ที่ ๑ และภาคเรียนที่ ๒ กลุ่มควบคุมได้รับการขอรับรองมิให้รับคำปรึกษา นักจิตวิทยา
ให้คำปรึกษาแก่กลุ่มทดลองเป็นรายบุคคล ๔ ครั้ง ครั้งละ ๑๕ - ๓๐ นาที และ
ให้คำปรึกษาเป็นรายกลุ่ม ตามประเภทของปัญหากลุ่มละ ๓ ครั้ง รวมได้รับ
คำปรึกษากันละ ๔ ครั้ง ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีการระงับคะแนนเฉลี่ยภาคเรียนที่ ๒
มากกว่าภาคเรียนที่ ๑ ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีแนวโน้มที่จะเพิ่มค่าระดับคะแนนเฉลี่ย

เพียงเล็กน้อย นอกจากการให้คำปรึกษาจะมีผลในการเพิ่มการระดมกะแทนเฉลี่ยแล้ว ยังทำให้นักศึกษาประมาณร้อยละ ๒๐ ขอพบนักจิตวิทยา เป็นส่วนมากลด เื่อขอปรึกษา แนะนำเพิ่มเติม นักศึกษาประมาณร้อยละ ๙๐ ออกความเห็นว่าการให้คำปรึกษา แนะนำเพิ่มเติมนี้มีประโยชน์ต่อการปรับตัวและทำให้มีความมุ่งมั่นใจและมีแรงงูงใจ ในการพัฒนาตนเองยิ่งขึ้น นักศึกษาประมาณร้อยละ ๒๔ เสนอให้มหาวิทยาลัยตั้ง สำนักงานให้คำปรึกษาแนะนำกับการศึกษาขึ้น เพื่อช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ผลการศึกษากครั้งนี้สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาทำให้นอกจากนี้ผลคือความล้มเหลวซึ่งผลทางการเรียนของนักศึกษาแล้ว ยังช่วยบรรเทาปัญหาของนักศึกษาและช่วยให้นักศึกษาปรับตัวได้ดีขึ้น (กีฬาศิการ , ๒๕๑๐ : ๒๕-๓๑)

จากผลการศึกษากันควา ดังกล่าวมานี้ อาจสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นผล ต่อความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น มีผลต่อความเปลี่ยนแปลง เจตนาคติและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ ๒

วิธีดำเนินการก้นกัว

เครื่องมือการรวบรวมข้อมูล

การก้นกัวครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม ๔ ชนิด แบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวล ใช้แบบสอบถามของ นายจรัส นองมาก จำนวน ๗๖ ข้อ (นิสิคปริญาโท สาขาพัฒนการศึกษา วิทยาลัย วิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๖)

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับตนเองและผู้อื่น ของ ดร.วีรยุทธ วิเชียรโชติ ซึ่งเป็นแบบสอบถามการยอมรับตนเอง ๓๖ ข้อ การยอมรับผู้อื่น ๒๘ ข้อ รวม ๖๔ ข้อ

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตนคติต่อการให้คำปรึกษา จำนวน ๒๔ ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ตอนที่ ๔ เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของนักเรียน เช่น ชื่อ เพศ อายุ สายวิชา เรียน แบบการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง จำนวนครั้งที่ปรึกษาหารือเป็นคำถาม แบบเติมคำในช่องว่าง

นอกจากแบบสอบถาม ๔ ข้อนี้แล้วยังให้ทำการศึกษาโดยเปรียบเทียบจาก คะแนนเฉลี่ยของการเรียนประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตนคติต่อการให้คำปรึกษาหารือ (Attitude towards Counseling Scale) ของ ชอว์ และไรท์ (Shaw and Wright, 1967 : 518-520) ได้แปล ปรับปรุงและสร้างแบบสอบถาม จำนวน ๒๔ ข้อ

การปรับปรุงแบบสอบถาม

นำแบบสอบถามที่เกี่ยวกับเจตคติต่อวิธีการให้คำปรึกษา หรือไปทดลองสอบถามนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และมัธยมศึกษาปีที่ ๔ อายุ ๑๔ - ๑๕ ปี โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน ๔๑ คน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง แล้วนำผลการตอบของนักเรียนมาทำการวิเคราะห์รายข้อหาว่าอ่านยาวว่าแนก เพื่อคัดเลือกร้อยที่นำไปทดสอบจริง จำนวน ๒๔ ข้อ โดยสร้างเป็นแบบ Semantic Differential Scale แบบสอบถามชุดนี้กำหนดหาค่าความเชื่อมั่นแบบ Split-half ค่าสัมประสิทธิ์ของ Spearman ได้ $r = .8๒$

แบบสอบถามตอนที่ ๑ ตอนที่ ๒ ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามที่ให้นักเรียนประมาณค่าความรู้สึกของตนโดยเปรียบเทียบกับข้อความในแบบสอบถาม ว่าค่าความรู้สึกของตนเป็นจริงตามข้อความนั้นมากน้อยเพียงไร ประมาณค่าความรู้สึกเป็นจริงลงในตารางประมาณค่าแบบห้าระดับ ดังตารางข้างล่างนี้

เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงเป็นส่วนมาก	เป็นจริงครึ่งเดียว	เป็นจริงเล็กน้อย	ไม่เป็นจริงเลย

การให้คะแนน ตอนที่ ๒ ข้อ ๑ - ๓๖ ตอนที่ ๓ ข้อ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๔๐ ๔๑ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐

วิธีการดำเนินการทดสอบและรวบรวมข้อมูล

ทำการทดสอบโดยวิธี (Simple pre-test and post-test) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง ทดสอบครั้งแรก ในวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๓ และวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๔ ทดสอบครั้งที่สองในวันที่ ๑ และวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ก่อนทำการทดสอบได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทดสอบ และอธิบายให้นักเรียนมีความรู้สึกเป็นอิสระและปลอดภัยในการประมาณความรู้ดีกตามความเป็นจริงของตน ใช้เวลาทำข้อทดสอบประมาณ ๑ ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้รวบรวมข้อมูลจากการทดสอบครั้งแรกแล้วได้พิจารณาคำตอบเพื่อหาระดับความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษา โดยให้คะแนนการประมาณค่าความรู้สึกของนักเรียน ว่าการประมาณค่าดังกล่าวแล้ว นักเรียนคนใดได้คะแนนความวิตกกังวลมากถือว่ามีความวิตกกังวลสูง คะแนนความวิตกกังวลน้อยถือว่ามีความวิตกกังวลต่ำ การยอมรับตนเองและผู้อื่น ถ้าให้คะแนนมากถือว่ามีการยอมรับตนเองและผู้อื่นมาก ให้คะแนนน้อยถือว่ามีการยอมรับตนเองและผู้อื่นน้อย ในด้านเจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษานั้นให้นักเรียนให้คะแนนมากกว่า ๖๐ ถือว่ามีเจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษาหรือในทางบวก ถ้าให้คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ถือว่ามีเจตนคติในทางลบ ในการแบ่งกลุ่มนักเรียน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแบ่งโดยถือระดับความวิตกกังวลเป็นเกณฑ์ให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนนักเรียนที่มีความวิตกกังวลในระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ จำนวนเท่า ๆ กันกลุ่มละ ๓๕ คน กำหนดให้เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มหนึ่ง และกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ยืนยันคะแนนรวมของความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษา ของนักเรียนแต่ละคนไว้

การทดสอบครั้งที่สอง นำคำตอบของนักเรียน ๗๐ ฉบับ แล้วนำมาแยกออกตามกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาและไม่ได้รับคำปรึกษา แปรปรายว่าขนาดของกลุ่มทั้ง ๒ ได้เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ทั้งนี้เพราะกลุ่มควบคุมเข้ารับการปรึกษาคตามความจำเป็นด้วย

กลุ่มทดลองจึงมีนักเรียนที่ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นอีก ๑๐ คน รวมเป็น ๔๔ คน
 ส่วนกลุ่มควบคุมมีนักเรียนเพียง ๒๕ คน ดังตาราง ๑ - ๕

ตาราง ๑ กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นและเพศ

ชั้น	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม			รวม
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๔	๒	๑๕	๔	๔	๑๓	๒๘
มัธยมศึกษาปีที่ ๓	๑	๒	๓	๑	—	๑	๔
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๒	๑๕	๒๗	๗	๓	๑๐	๓๗
มัธยมศึกษาปีที่ ๕	—	—	—	—	๑	๑	๑
รวม	๒๖	๒๓	๔๕	๑๒	๑๓	๒๕	๗๐

ตาราง ๒ กลุ่มตัวอย่างว่าแนกตามสายวิชา เรียน

กลุ่ม	สายวิชา	จำนวน	ร้อยละของ แต่ละกลุ่ม	ร้อยละของ ทั้งหมด
ทดลอง	อาชีพ	๓๘	๘๔	๕๔
	สามัญ	๗	๑๖	๑๐
ควบคุม	อาชีพ	๑๔	๕๖	๒๐
	สามัญ	๑๑	๔๔	๑๖

ตารางนี้ แสดงว่ากลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนสายอาชีพมาก เกินครึ่ง คิดเป็น
 ร้อยละ ๕๔ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและคิดเป็นร้อยละ ๘๔ ของกลุ่มทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

๑. การหาค่าเฉลี่ย ใช้สูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$ (Guilford, 1965 : 44)

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการทดสอบในระยะก่อนปรีกษา และหลังปรีกษา ของกลุ่มเดียวกัน

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างผลการทดสอบ ก่อนปรีกษา และหลังปรีกษา

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างระหว่าง การทดสอบก่อนปรีกษา และหลังปรีกษา

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๓. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2}}} \quad (\text{Dixon and Massey, 1969 : 116})$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

N_1, N_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

S_p แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ ๓

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละชุดพร้อมทั้งการแปลความหมายตามวิธีสถิติ ซึ่งจะได้แยกกล่าวเป็น ๔ ตอน คือ ตอนที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

- X แทน คะแนนดิบ
- ΣX แทน ผลบวกของคะแนนดิบ
- N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
- $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
- ΣX^2 แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนดิบ
- X_1, X_2 แทน คะแนนดิบจาก Pro-test และ Post-test
- $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนน Pre-test และ Post-test
- D แทน คะแนนแตกต่างระหว่าง Pre-test กับ Post-test
- ΣD^2 แทน ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่าง
- $\bar{D}$ แทน ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างผล pre-test กับ Post-test
- S_p แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- t แทน ค่าที่จะพิจารณาใน t-distribution

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นต้นนำผลการตรวจให้คะแนนค่าตอบตามแบบสอบถาม ๓ ตอน ที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น และเจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษา ซึ่งวัดในระยะก่อนทำการปรึกษา และหลังปรึกษา นำผลการทดสอบครั้งแรก และการทดสอบครั้งหลังพร้อมทั้งใช้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มมาเปรียบเทียบ เพื่อทราบความเปลี่ยนแปลงระยะ ๑ ภาคเรียน การเปรียบเทียบหาความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อนำความแตกต่างมาพิจารณาเปรียบเทียบกัน การเปรียบเทียบดังกล่าวได้ทำในกลุ่มซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษาค่าย

การวิเคราะห์และการแปลความหมายของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความเปลี่ยนแปลงในก้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษาและค่านการสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แบ่งทำการศึกษาเป็นตอน ๆ ดังนี้

๑. เปรียบเทียบหาความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างในระยะก่อนปรึกษา และหลังปรึกษาภายในกลุ่ม (ในระยะหนึ่งภาคเรียน)

๒. เปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มที่ได้รับการปรึกษา ซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ได้รับการปรึกษา

๓. เปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

๑. เปรียบเทียบหาความแตกต่างในช่วงเวลาก่อนปรึกษากับหลังปรึกษา
ในด้านการวิตกกังวล ด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น ด้านเจตคติต่อบริการ
ให้คำปรึกษา และด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการจัดตาราง ๓ - ๒

ตาราง ๓ เปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล ระยะ
ก่อนและหลังปรึกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง คิกเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ทดลอง	๔๕	๘๘.๗๗	๘๕.๕๓	-๔.๔๒	-๑.๑๕	—หมายถึงค่า ลดลง
ควบคุม	๒๕	๘๓.๘๖	๘๘.๘๘	-๕.๑๒	-๑.๒๒	

ตารางนี้ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลในระยะ
ก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา ผลปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
ในระยะเวลา ๑ ภาคเรียนกลุ่มทดลองก็มีแนวโน้มที่จะลดความวิตกกังวล และเมื่อ
พิจารณากลุ่มควบคุม จะเห็นว่าแม้ไม่ได้รับการปรึกษาก็มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน
เล็กน้อยไม่มีความสำคัญทางสถิติ คือความวิตกกังวลลดลงมีค่าใกล้เคียงกันทั้งสองกลุ่ม
ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ไปตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความวิตกกังวลของผู้ได้รับคำปรึกษา
น่าจะลดลง

ตาราง ๔ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเอง
และผู้อื่นในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง คิกเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ทดลอง	๔๕	๑๗๔.๒๒	๑๗๐.๐๘	-๔.๑๔	-๑.๒๓	+หมายถึงค่า เพิ่มขึ้น
ควบคุม	๒๕	๑๗๕.๙๒	๑๗๕.๙๒	+๑.๐๐	+๑.๒๓	-หมายถึงค่า ลดลง

ตาราง ๔ แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น ที่วัดในระยะก่อนปรึกษาและระยะหลังปรึกษา ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีการยอมรับตนเองและยอมรับผู้อื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นน้อยลง เป็นผลตรงข้ามกับสมมุติฐานที่วางไว้ว่า เมื่อได้รับการปรึกษาแล้ว น่าจะมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น กลุ่มควบคุมมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เป็นความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๕ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเจตนาที่ค่อ
บริการให้คำปรึกษา ในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษาของกลุ่มทดลอง
กับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง คิคเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ทดลอง	๒๕	๘๒.๓๕	๙๖.๕๕	-๓.๘๐	* -๒.๒๑	หมายถึงค่า เจตนาที่มีค่า ลดลง
ควบคุม	๒๕	๘๑.๙๒	๙๔.๐๐	-๓.๙๒	** -๔.๙๖	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๐๑ (One tailed test)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๐๕

ตาราง ๕ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเจตนาที่ค่อบริการ
ให้คำปรึกษาซึ่งวัดในระยะก่อนปรึกษาและระยะหลังปรึกษา ปรากฏว่าทั้งกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมมีเจตนาที่ค่อบริการ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการ
วิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้ที่ได้รับคำปรึกษาจะมีเจตนาที่ค่อบริการ
ให้คำปรึกษาที่ขึ้นกว่าเดิม จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่าผลเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับ
สมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่กลุ่มทดลองมีเจตนาที่ค่อบริการน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

ตาราง ๒ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนน
เฉลี่ย ประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ของกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กิกเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ผลการสอบ ภาคเรียนที่ ๒	ผลการสอบ ภาคเรียนที่ ๓			
ทดลอง	๔๕	๒.๔๗	๒.๖๖	+๐.๑๙	** +๓.๕๓	+หมายถึงค่า เพิ่มขึ้น
ควบคุม	๒๕	๒.๖๕	๒.๘๐	+๐.๑๕	* +๒.๐๑	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ (One tailed test)
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

ตาราง ๒ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ยของ
ภาคเรียนที่ ๒ ซึ่งเป็นผลการสอบในระยะก่อนปรึกษา กับเกรดเฉลี่ยของภาคเรียนที่ ๓
ซึ่งเป็นผลการสอบในระยะหลังการปรึกษา ปรากฏว่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติในภาคเรียนที่ ๓ กลุ่มทดลองได้เกรดเฉลี่ยสูงกว่าภาคเรียนที่ ๒ กลุ่มทดลองได้
เพิ่มเกรดเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มควบคุมเฉลี่ย เพราะเห็นสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียน
ที่ได้รับการปรึกษาแล้ว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าผลการเรียนในระยะ
ที่ไม่ได้รับการปรึกษา

๒ การเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ได้รับการปรึกษา

ตาราง ๗ เปรียบเทียบกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในด้านความวิตกกังวล ด้านการยอมรับตนเอง และการยอมรับผู้อื่น ด้านเจตคติต่อการปรึกษาให้คำปรึกษาและด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระยะก่อนปรึกษา และหลังปรึกษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	ระยะก่อนปรึกษา		ระยะหลังปรึกษา	
		คะแนนเฉลี่ย	t	คะแนนเฉลี่ย	t
ความวิตกกังวล	ทดลอง	๘๔.๗๗		๘๕.๕๓	
	ควบคุม	๘๓.๙๖	-๘.๖๐๘	๘๘.๘๔	-๑.๖๖๕๑
การยอมรับตนเอง และการยอมรับ ผู้อื่น	ทดลอง	๑๗๔.๒๒		๑๗๐.๐๘	
	ควบคุม	๑๗๕.๙๒	-๑.๙๔๐๕	๑๗๙.๙๒	-๑.๕๖๕๐
เจตคติต่อการ ให้คำปรึกษา	ทดลอง	๘๒.๓๕		๗๕.๕๕	
	ควบคุม	๘๑.๙๒	+๑.๕๓๑	๗๔.๐๐	+๑.๒๐๑๐
ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	ทดลอง	๒.๔๗		๒.๖๖	
	ควบคุม	๒.๖๕	-๑.๒๗๐๘	๒.๘๐	-๑.๑๙๒๗

ตาราง ๘ แสดงว่าทั้งในระยะก่อนปรึกษา และระยะหลังปรึกษา กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในด้านความวิตกกังวล ด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น ด้านเจตคติต่อการปรึกษาให้คำปรึกษา และด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการปรึกษา ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีความแตกต่างมากกว่าในระยะก่อนปรึกษา ในทั้ง ๔ ด้านดังกล่าวแล้ว

๒. ความเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลา ก่อนปรึกษาและหลังปรึกษาในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาจำนวนครั้งแตกต่างกันและ เปรียบเทียบความแตกต่างในด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาคือขอรับการให้คำปรึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใ้่ไ้การอ้าง ๔ - ๑๔

ตาราง ๔ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล ในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กิกเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๔๔.๗๑	๔๕.๔๓	-๐.๘๘	* -๐.๘๑๕	หมายถึงค่า ลดลง
ปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๔๖.๗๕	๔๕.๔๓	-๑.๔๒	-๐.๕๖๔๐	
ไม่ปรึกษา	๒๕	๔๓.๙๖	๔๔.๘๔	-๐.๑๒	-๑.๒๖	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

ตารางนี้ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลภายในกลุ่มในระยะก่อนปรึกษากับระยะหลังปรึกษาของกลุ่มปรึกษาหลายครั้ง กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง

และกลุ่มไม่ปรึกษา ปรากฏว่าความวิตกกังวลในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษาของกลุ่มปรึกษาหลายครั้ง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นผลที่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่านักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแล้ว น่าจะมีความวิตกกังวลในระดับต่ำลงกว่าความวิตกกังวลในระยะก่อนรับการปรึกษา ส่วนกลุ่มที่ปรึกษา ๑ ครั้ง และกลุ่มควบคุมเป็นแนวโน้มน่า ความวิตกกังวลลดลง แต่ลดลงอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๔ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลในระยะก่อนปรึกษา
ของกลุ่มนักเรียนซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มที่จะปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๕๔.๗๑	๑๖.๖๖	๑.๒๘
กลุ่มที่จะปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๔๖.๗๕		
กลุ่มที่จะปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๕๔.๗๑	๑๕.๗๐	.๑๕๒
กลุ่มควบคุม	๒๕	๕๓.๕๖		
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๔๖.๗๕	๑๗.๕๕	๑.๕๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๕๓.๕๖		

จากตารางนี้ ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลซึ่งวัดในระยะก่อนทำการปรึกษาของกลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษาและกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา ต่างก็มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๐ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวล หลังปรึกษา
ของนักเรียนซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๘๕.๘๓	๖๑.๗๔	.๐๖
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๘๕.๓๖		
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๘๕.๘๓	๑๙.๖๔	.๔๔
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๘๘.๘๔		
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๘๕.๓๖	๑๔.๔๒	.๖๕
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๘๘.๘๔		

จากตารางนี้ ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลซึ่งวัดในระยะเวลา
หลังการปรึกษา ของกลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง
กับกลุ่มไม่ปรึกษา กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา ต่างก็มีความแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง ๑๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย การยอมรับตนเอง และผู้อื่น ในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กิดเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๑๙๙.๕๒	๑๙๗.๕๘	-๑.๕	-๐.๒๑	-หมายถึงค่า ลดลง
ปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๑๙๒.๒	๑๖๖	-๒๖.๒	-๑.๕๐	+หมายถึงค่า เพิ่มขึ้น
ไม่ปรึกษา	๒๕	๑๙๕.๙๒	๑๙๕.๙๒	๐.๐๐	+๐.๒๓	

ตารางนี้ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น ซึ่งวัดในระยะก่อนปรึกษา และระยะหลังปรึกษา ของนักเรียนแยกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง และกลุ่มไม่ปรึกษา ปรากฏว่ากลุ่มทดลอง ที่ปรึกษา ๑ ครั้งและปรึกษาหลายครั้งมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นน้อยลง มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มปรึกษากครั้งเดียวมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นน้อยลงมากที่สุด ส่วนกลุ่มไม่ปรึกษาไม่มีการเปลี่ยนแปลงในการยอมรับ ผลการวิเคราะห์นี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า เมื่อได้รับการปรึกษาแล้ว น่าจะมีการยอมรับตนเอง และผู้อื่นเพิ่มขึ้น

ตาราง ๑๒ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น
ก่อนปรึกษา ของกลุ่มนักเรียนซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มที่จะปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๑๗๑.๕๒	๑๖.๘๘	.๗๕
กลุ่มที่จะปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๑๗๒.๒๐		
กลุ่มที่จะปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๑๗๑.๕๒	๑๔.๔๘	.๒๓
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๑๗๕.๘๒		
กลุ่มที่จะปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๑๗๒.๒๐	๒๐.๑๘	๑.๒๑
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๑๗๕.๘๒		

ตารางนี้ แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น ของกลุ่ม
ปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา กลุ่ม
ปรึกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา ต่างก็มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
หรือไม่มีความแตกต่างกัน

ตาราง ๑๓ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น หลัง
การปรึกษา ของกลุ่มนักเรียนซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๓	๑๗๖.๕๘	๒๔.๗๖	๑.๓๘
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๑๖๖.		
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๓	๑๗๖.๕๘	๒๔.๖๐	.๕๓
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๑๗๕.๕๒		
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๑๖๖	๒๔.๕๑	๑.๕๘
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๑๗๕.๕๒		

ตารางนี้ แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่นของกลุ่ม
ปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา และกลุ่ม
ปรึกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา ซึ่งวัดในระยะเวลาหลังการปรึกษา ทางก็มีความแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๔ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเจตนาคติต่อบริการ
ให้คำปรึกษาของกุ่มนักเริ่มแรก แยกตามว่านอนครั้งทีปรึกษา

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กิดเฉลี่ย	t	หมายเหตุ
		ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ปรึกษา หลายครั้ง	๑๙	๘๐.๕๕	๘๑.๐๖	+๐.๕๑	+๑.๕๓	-หมายถึงค่า ลดลง
ปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๕	๘๓.๘๓	๗๗.๐๘	-๖.๗๕	-๓.๒๕**	+หมายถึงค่า เพิ่มขึ้น
ไม่ปรึกษา	๒๕	๘๑.๘๒	๗๘.๐๐	-๓.๘๒	-๔.๘๒**	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ (One tailed test)

ตารางนี้ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเจตนาคติต่อบริการ
ให้คำปรึกษา ซึ่งวัดในระยะเวลาก่อนปรึกษากับระยะหลังปรึกษา ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ปรึกษา
หลายครั้งมีเจตนาคติที่เพิ่มขึ้น มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มปรึกษา
๑ ครั้ง และกลุ่มไม่ปรึกษา มีเจตนาคติที่ลดลง และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้รับคำปรึกษาแล้ว
จะมีเจตนาคติต่อบริการให้คำปรึกษาในทางที่ดีเพิ่มขึ้นจากเดิม เมื่อเปรียบเทียบ
ความแตกต่างของทั้ง ๓ กลุ่ม จะเห็นว่ากลุ่มที่ไม่ปรึกษามีเจตนาคติลดลงจากเดิมมากที่สุด
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งมีเจตนาคติลดลงเป็นอันดับรอง กลุ่มที่ปรึกษาหลายครั้งมีค่าเฉลี่ยของ
เจตนาคติในทางบวกเพิ่มขึ้นจากเดิม

ตาราง ๑๖ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อบริการให้คำปรึกษา
หลังปรึกษา ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๓	๘๑.๐๕	๑๘.๓๕	.๕๒
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๗๗.๐๔		
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๓	๘๑.๐๕	๑๓.๕๑	๑.๖๔
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๗๔.๐๐		
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๗๗.๐๔	๑๓.๘๓	.๘๐
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๗๔.๐๐		

ตารางนี้ แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อบริการให้คำปรึกษา
ของกลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา ถ้า มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๗ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ย
ประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง คิกเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
		ประจำ ภาคเรียนที่ ๒	ประจำ ภาคเรียนที่ ๓			
ปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๒.๔๔	๒.๕๔	.๑๐	๑.๖๘	
ปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๒.๔๕	๒.๖๘	.๒๓	** +๓.๕๗	+หมายถึงค่า เพิ่มขึ้น
ไม่ปรึกษา	๒๕	๒.๖๕	๒.๘๐	.๑๕	* +๒.๐๒	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕ (one tailed test)

ตาราง ๑๗ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ย
ประจำภาคเรียนที่ ๒ (ระยะก่อนปรึกษา) กับภาคเรียนที่ ๓ (ระยะหลังปรึกษา)
ของกลุ่มที่ทำการปรึกษา ๑ ครั้ง และกลุ่มที่ไม่ปรึกษา ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของ
การระดับคะแนนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ ๓ ของทุกกลุ่มสูงขึ้น แตกต่างกับภาคเรียนที่ ๒
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การระดับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ปรึกษาหลายครั้งได้เพิ่มขึ้น
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่ปรึกษา ๑ ครั้ง มีการระดับคะแนนเฉลี่ยเพิ่มมากกว่า
กลุ่มไม่ปรึกษา ผลการวิเคราะห์นี้สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่ได้รับการ
ปรึกษาแล้ว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าระยะก่อนปรึกษา

ตาราง ๑๕ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ยประจำ
ภาคเรียนที่ ๒ (ก่อนปรึกษา) ของกลุ่มนักเรียนแยกตามว่าจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๒.๔๔	.๕๗	.๒๓๓
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๒.๔๕		
กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง	๑๗	๒.๔๔	.๖๐	-๐.๕๘
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๒.๖๕		
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๒.๔๕	.๖๒๗	-๑.๐๔
กลุ่มไม่ปรึกษา	๒๕	๒.๖๕		

ตารางนี้ แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ยของภาคเรียนที่ ๒
เพื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่ปรึกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง
กับกลุ่มไม่ปรึกษา กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรึกษา ต่างก็มีความแตกต่างอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๕ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการระกัยคะแนนเฉลี่ย ประจำ
ภาคเรียนที่ ๓ (หลังปรีกษา) ของกลุ่มนักเรียนแยกตามจำนวนครั้งที่ปรีกษา

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S_p	t
กลุ่มปรีกษาหลายครั้ง	๑๗	๒.๖๕	.๘๗	.๑๔
กลุ่มปรีกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๒.๖๘		
กลุ่มปรีกษาหลายครั้ง	๑๗	๒.๖๕	.๘๘	๑.๐๖
กลุ่มไม่ปรีกษา	๒๕	๒.๘๐		
กลุ่มปรีกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๒.๖๘	.๕๓	๑.๐๑
กลุ่มไม่ปรีกษา	๒๕	๒.๘๐		

ตารางนี้ รวบรวมว่า ค่าเฉลี่ยของการระกัยคะแนนเฉลี่ย ของภาคเรียนที่ ๓ ของนักเรียนกลุ่มปรีกษาหลายครั้งกับกลุ่มปรีกษา ๑ ครั้ง กลุ่มปรีกษาหลายครั้ง กับกลุ่มไม่ปรีกษา และกลุ่มปรีกษา ๑ ครั้งกับกลุ่มไม่ปรีกษา ต่างก็มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือไม่มีความแตกต่างกัน

๓. ความเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลา ก่อนปรึกษากับหลังปรึกษา ของกลุ่มนักเรียนชายและหญิง และเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของกลุ่มนักเรียน ชายกับนักเรียนหญิง ในด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนคติต่อการให้คำปรึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใ้ค่าการ rang ๒๑ - ๒๔

ตาราง ๒๐ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล ในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แยกตามเพศ

กลุ่ม	เพศ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กติกเฉลี่ย	t	หมายเหตุ
			ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ทดลอง	ชาย	๒๒	๘๒.๒๓	๗๙.๓๒	-๒.๙๑	.๙๓๗๒	หมายถึงค่า ทดลอง
	หญิง	๓๓	๙๙.๐๐	๙๑.๔๗	-๗.๕๒	๑.๘๒๔๔	
ควบคุม	ชาย	๑๒	๙๒.๒๕	๘๙.๐๐	-๓.๒๕	.๙๙๔๑	
	หญิง	๒๓	๙๐.๙๒	๘๘.๕๘	-๒.๓๓	.๒๓๔๑	

ตาราง ๒๐ แสดงค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งวัดในระยะก่อนปรึกษาและระยะหลังการปรึกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยแยกตามเพศ ปรากฏว่าความวิตกกังวลของนักเรียนทุกกลุ่มทดลอง แต่มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษา น่าจะมีความวิตกกังวลลดลง

ตาราง ๒๑ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยการยอมรับตนเอง และผู้อื่นในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แยกตามเพศ

กลุ่ม	เพศ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กิดเฉลี่ย	t	หมายเหตุ
			ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ทดลอง	ชาย	๑๖	๑๙๕.๘๒	๑๙๑.๙๖	-๓.๐๕	-๑.๕๙๐๐	+ หมายถึงค่า เพิ่มขึ้น - หมายถึงค่า ลดลง
	หญิง	๒๓	๑๙๓.๒๕	๑๖๘.๔๙	-๕.๑๙	-๑.๕๕๘	
ควบคุม	ชาย	๑๖	๑๘๓.๕๐	๑๘๖.๙๕	๓.๒๕	+๑.๕๔๑๙	
	หญิง	๑๓	๑๙๔.๖๘	๑๙๓.๖๑	-๑.๒๙	-๑.๑๙๕๘	

ตารางนี้ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการยอมรับตนเองและผู้อื่น ซึ่งวัดในระยะก่อนปรึกษาและระยะหลังปรึกษาโดยแยกตามเพศ ปรากฏว่าการยอมรับตนเองและผู้อื่นมีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การยอมรับตนเองและผู้อื่นของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้งชายและหญิงต่างก็ลดน้อยลงกว่าเดิม ผลการวิเคราะห์นี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแล้ว น่าจะมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น กลุ่มควบคุมเฉพาะนักเรียนชายการยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น แต่มีค่าแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง ๒๒ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเจตนคติต่อบริการให้
คำปรึกษา ในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา ของกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม แยกตามเพศ

กลุ่ม	เพศ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง กิดเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
			ระยะ ก่อนปรึกษา	ระยะ หลังปรึกษา			
ทดลอง	ชาย	๒๒	๘๒.๙๗	๙๕.๕๐	-๓.๒๗	-๑.๙๔๙๖*	หมายถึงค่า เจตนคติมี ค่าลดลง
	หญิง	๒๓	๘๑.๘๕	๙๗.๖๕	-๔.๓๐	-๑.๔๖๙๕	
ควบคุม	ชาย	๑๒	๘๔.๕๘	๙๗.๐๐	-๗.๕๘	-๓.๓๖๘๖**	
	หญิง	๑๓	๘๔.๔๖	๙๑.๒๓	-๘.๒๓	-๓.๕๘๔๕**	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

(one tailed test)

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

ตาราง ๒๒ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของเจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษา ซึ่งวัดในระยะก่อนปรึกษาและระยะหลังปรึกษาของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง แยกตามเพศ ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองชายมีเจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษาในทางบวกลดลงจากเดิมและแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนหญิงมีเจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษาในทางบวกลดลงจากเดิมแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มควบคุมทั้งชายและหญิงก็มีเจตนคติต่อบริการให้คำปรึกษาในทางบวกลดลงจากเดิมและแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์

ไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแล้ว น่าจะมีเจตนาที่ดีคือขอ
บริการให้คำปรึกษา เพิ่มขึ้นจากเดิม และผลการเปลี่ยนแปลง เป็นไปในทางตรงกันข้าม

ตาราง ๒๓ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ย
ประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
แยกตามเพศ

กลุ่ม	เพศ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย		ความแตกต่าง คิกเฉลี่ย	ค่า t	หมายเหตุ
			ผลการสอบ ภาคเรียนที่ ๒	ผลการสอบ ภาคเรียนที่ ๓			
ทดลอง	ชาย	๒๒	๒.๒๗	๒.๖๔	+๐.๓๗	+๖.๐๗๕๒	+หมายถึงค่า เกรดเฉลี่ย เพิ่มขึ้น
	หญิง	๒๓	๒.๖๗	๒.๖๗	+๐.๐๐	+๐.๐๐	
ควบคุม	ชาย	๑๒	๒.๓๓	๒.๖๔	+๐.๓๑	+๓.๑๕๒๕	
	หญิง	๑๓	๒.๕๔	๒.๕๕	+๐.๐๑	+๐.๐๗๑๕	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ (one tailed test)

ตาราง ๒๓ แสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการระดับคะแนนเฉลี่ย
ประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แยกตาม
เพศ ปรากฏว่านักเรียนชายทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการระดับคะแนนเฉลี่ย
เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนหญิงทั้งสองกลุ่มไม่มีการเปลี่ยนแปลงการระดับ
คะแนนเฉลี่ย การวิเคราะห์ครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่านักเรียนที่ได้รับ

ค่าปริกาษา น่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรือนสูงกว่าระยะก่อนให้ค่าปริกาษา เฉพาะ
ในกลุ่มนักเรียนชาย

ตาราง ๒๔ เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงใน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในค่าความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น
เจตนาคิดต่อมริการให้ค่าปริกาษา และเกรกเฉลี่ยในระยะก่อนปริกาษาและ
ระยะหลังปริกาษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	ภาคเรียนที่ ๒			ภาคเรียนที่ ๓		
		เพศ	คะแนน เฉลี่ย	t	เพศ	คะแนน เฉลี่ย	t
ความวิตกกังวล	ทดลอง	ชาย	๘๒.๒๓	๒.๓๒*	ชาย	๗๙.๓๒	๒.๐๒*
		หญิง	๙๗.๐๐		หญิง	๙๑.๙๗	
	ควบคุม	ชาย	๙๗.๒๕	.๙๒	ชาย	๘๙.๐๐	.๐๕
		หญิง	๙๐.๙๒		หญิง	๘๘.๕๘	
การยอมรับตนเอง และผู้อื่น	ทดลอง	ชาย	๑๗๙.๘๒	.๒๕	ชาย	๑๗๑.๗๗	๒.๑๕*
		หญิง	๑๗๓.๖๕		หญิง	๑๗๖.๙๗	
	ควบคุม	ชาย	๑๘๓.๕๐	๑.๕๒	ชาย	๑๘๖.๗๕	๑.๘๓
		หญิง	๑๗๙.๖๙		หญิง	๑๗๓.๖๑	

ตาราง ๒๕ (ต่อ)

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	ภาคเรียนที่ ๒			ภาคเรียนที่ ๓		
		เพศ	คะแนนเฉลี่ย	t	เพศ	คะแนนเฉลี่ย	t
เจตนคติต่อการ ให้คำปรึกษา	ทดลอง	ชาย	๘๒.๗๗	.๒๓	ชาย	๗๙.๕๐	.๘๔
		หญิง	๘๑.๘๕		หญิง	๗๗.๖๕	
	ควบคุม	ชาย	๘๔.๕๘	๑.๐๗	ชาย	๗๗.๐๐	๑.๑๑
		หญิง	๘๗.๔๖		หญิง	๗๑.๒๓	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ทดลอง	ชาย	๒.๒๗	๓.๔๘**	ชาย	๒.๖๔	๐.๒๓
		หญิง	๒.๖๗		หญิง	๒.๖๗	
	ควบคุม	ชาย	๒.๓๓	๒.๕๔*	ชาย	๒.๖๔	.๑๖
		หญิง	๒.๘๔		หญิง	๒.๘๕	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕ (One tailed test)

ตาราง ๒๕ แสดงความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏว่าในระยะก่อนปรึกษากลุ่มทดลองนักเรียนชายและหญิงมีความแตกต่างกันในด้านความวิตกกังวลและด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น และด้านเจตนคติต่อการให้คำปรึกษาไม่มีความแตกต่างกัน กลุ่มควบคุมนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกันเฉพาะด้านผลสัมฤทธิ์

ทางการ เรียนเท่านั้น

ในระยะหลังปริญานักเรียนชายและนักเรียนหญิงกลุ่มทดลอง มีความแตกต่างกันในด้านความวิตกกังวลและด้านการยอมรับตนเอง ส่วนในด้านเจตคติต่อการให้คำปรึกษา และด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความแตกต่างกัน กลุ่มควบคุมนักเรียนชายและหญิงไม่มีความแตกต่างกันทั้ง ๔ ด้าน

จากการ เปรียบเทียบความแตกต่างของนักเรียนชายและหญิง ในระยะก่อน และหลังปรึกษาของกลุ่มทดลอง ปรากฏว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้รับคำปรึกษาจะเปลี่ยนแปลง ด้านความวิตกกังวล ด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น ด้านเจตคติต่อการให้คำปรึกษา และด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

บทที่ ๔

สรุปผลการศึกษากันคว้าและอภิปรายผล

ความมุ่งหมาย

การศึกษากันคว้าเรื่องนี้ มีความมุ่งหมายที่จะประเมินผลการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนในระยะ ๑ ภาคเรียน ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อทราบความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ๔ ด้าน

๑.๑ ความวิตกกังวล

๑.๒ การยอมรับตนเองและผู้อื่น

๑.๓ เจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษา

๑.๔ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๒. เพื่อทราบความแตกต่างระหว่างความเปลี่ยนแปลงในด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทำการศึกษากันคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒, ๓, ๔ และ ๕ จำนวน ๘๐ คน เป็นนักเรียนที่โรงเรียนส่งมาเข้ารับการศึกษาจากบริการแนะแนวของโรงเรียน และเป็นนักเรียนที่อาจารย์แนะแนวเรียกมาให้คำปรึกษา

เครื่องมือ

การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม ๔ ตอน ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลจำนวน ๓๒ ข้อ ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษาจำนวน ๒๔ ข้อ ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามการยอมรับตนเองและผู้อื่นจำนวน ๒๔ ข้อ รวม ๑๒๐ ข้อ ให้ผู้ตอบประมาณความรู้สึกของตนโดยเปรียบเทียบกับข้อความใน

แบบสอบถาม ว่าความรู้สึกเป็นจริงตามข้อความเหล่านี้มากน้อยเพียงใด แล้วกา ✓
ลงในช่องคำตอบที่วัดเรียงไว้ ๕ ช่อง คือ ช่องเป็นจริงมากที่สุด เป็นจริงมาก
เป็นจริงครึ่งเดียว เป็นจริงเล็กน้อย ไปเป็นจริงเลย แบบสอบถามตอนที่ ๔
จากรายละเอียดส่วนกว้างประการของนักเรียน

ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามชุดเดียวกันนี้ ๒ ครั้ง คือ ในระยะก่อนปรึกษา
และหลังปรึกษา กระนั้นจากการวัดด้วยแบบสอบถามตอนที่ ๑ - ๓ ใช้เป็นค่าแทนระดับ
ความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาคติต่อบริการให้คำปรึกษา
ความแตกต่างของคะแนนจากการทดสอบสองครั้ง ถือเป็นความเปลี่ยนแปลงในระยะ
๑ ภาคเรียน ส่วนความเปลี่ยนแปลงในค่านิยมสัมฤทธิ์ทางการ เรียนอาศัยความแตกต่าง
ของการระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๒ และภาคเรียนที่ ๓ ซึ่งมีผลึกภาพแผนก
ทะเบียนวัดผลของโรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ได้กำหนดหาสิ่งต่อไปนี้

๑. ผลรวมของคะแนนทั้งหมด (ΣX)
๒. คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)
๓. หาคความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย (D)
๔. ค่าเฉลี่ยของความแตกต่าง ($\bar{D}$)
๕. ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่าง (ΣD^2)
๖. ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด (ΣX^2)
๗. ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทั้งสองกลุ่ม (S_p)
(Standard deviation pooled)
๘. หาคความแตกต่างของแต่ละกลุ่มและระหว่างกลุ่มโดยใช้ t - test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลจากการศึกษา เรื่องนี้อาจสรุปได้ดังนี้

๑. ความวิตกกังวล

๑.๑ ความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองลดลงจากเดิม แต่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๒ ความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างก็ลดลงใน ปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

๑.๓ ความวิตกกังวลของกลุ่มที่ปรึกษาหลายครั้งลดลงจากเดิม และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง มีความ วิตกกังวลลดลง เช่นเดียวกับกลุ่มควบคุม อย่างไรก็ดีไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๔ กลุ่มทดลองหญิงมีความวิตกกังวลลดลงจากเดิมมากกว่ากลุ่ม ทดลองชาย ส่วนในกลุ่มควบคุมนักเรียนชายมีความวิตกกังวลลดลงจากเดิมมากกว่า นักเรียนหญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕ กลุ่มทดลองชายกับกลุ่มทดลองหญิง ทั้งในระบะก่อนปรึกษา และหลังปรึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มควบคุมระบะก่อน ปรึกษามีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนใน ระบะหลังปรึกษา ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด

๒. การยอมรับตนเองและผู้อื่น

๒.๑ การยอมรับตนเองและผู้อื่นในกลุ่มทดลองลดลงจากเดิม เพียงเล็กน้อยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในกลุ่มควบคุมไม่ปรากฏความเปลี่ยนแปลง

๒.๒ กลุ่มที่ปรึกษาหลายครั้ง มีการยอมรับตนเองและผู้อื่นลดลง จากเดิมน้อยกว่ากลุ่มที่ปรึกษา ๑ ครั้ง และต่างก็ลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๓ กลุ่มทดลองหญิงมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นลดลงจากเดิมมากกว่า กลุ่มทดลองชาย กลุ่มควบคุมชายมีแนวโน้มที่จะเพิ่มการยอมรับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น กว่าเดิม แต่กลุ่มควบคุมหญิงมีแนวโน้มที่จะลดการยอมรับตนเองและผู้อื่นน้อยลงกว่า เดิม

๒.๔ ความเปลี่ยนแปลงการยอมรับตนเองและผู้อื่น ในกลุ่มทดลองชายกับกลุ่มทดลองหญิง ระยะหลังปรึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ความเปลี่ยนแปลงระยะก่อนปรึกษา มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ความเปลี่ยนแปลงการยอมรับตนเองและผู้อื่นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มควบคุมทั้งในระยะก่อนปรึกษาและหลังปรึกษาก็มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษา ในระยะก่อนปรึกษา เจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษา เป็นเจตนคติในทางบวกและปรากฏความเปลี่ยนแปลงดังนี้

๓.๑ เจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษาของกลุ่มทดลอง ในระยะหลังปรึกษาลดลงจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และในกลุ่มควบคุมลดลงและแตกต่างไปจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓.๒ เจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษาของกลุ่มปรึกษาหลายครั้ง เพิ่มขึ้นจากเดิม แต่แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง จะกลับไม่ปรึกษา ปีเจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษาลดลงจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๓ กลุ่มทดลองชายมีเจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษาลดลงจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในกลุ่มทดลองหญิงเจตนคติมีแนวโน้มที่จะลดลงในกลุ่มควบคุมทั้งชายและหญิงต่างก็มีเจตนคติลดลงจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๔ เจตนคติต่อการให้บริการให้คำปรึกษา ในกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกลุ่มชายและกลุ่มหญิง ทั้งก่อนปรึกษาและหลังปรึกษา ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เวนเทียบกับความแตกต่างของกลุ่มควบคุม

๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๔.๑ การระดับเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๓ ของกลุ่มทดลองมากกว่าภาคเรียนที่ ๒ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มควบคุม

เพิ่มการระคับคะแนนเฉลี่ยขึ้นจากเดิมและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔.๒ กลุ่มปรึกษาหลายครั้งมีแนวโน้มที่จะเพิ่มการระคับคะแนนเฉลี่ยขึ้นจากเดิม กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งมีการระคับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๓ มากกว่าภาคเรียนที่ ๒ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๓ การระคับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๓ ของนักเรียนชายทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพิ่มขึ้นจากเดิมและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนการระคับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายจะศึกษาความเปลี่ยนแปลงของนักเรียนใน ๔ ด้าน จึงได้แยกอภิปรายผลเป็นตอน ๆ คือ ด้านความวิตกกังวล การยอมรับตนเองและผู้อื่น เจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามลำดับ

๑. ด้านความวิตกกังวล ความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างก็มีแนวโน้มที่จะลดลงในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง มีความวิตกกังวลลดลงมากกว่ากลุ่มปรึกษา ๑ ครั้งและกลุ่มไม่ปรึกษา ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของคลีเมนต์ (Clement) และโคเฮรงกันข้ามกับการศึกษากันกว้าของเอเมอร์รี่และครุมโบลท์ซ์ (Emery and Krumboltz) ดังได้นำมากล่าวไว้ในบทที่ ๑ การที่ระดับความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมลดลงจากเดิมและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินี้อาจมีสาเหตุหลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า

๑.๑ การวัดความวิตกกังวลในระยะหลังปรึกษาหาในระยะก่อนสอบปลายภาคเพียง ๒ วัน โดยปรกติแล้วนักเรียนที่กำลังเตรียมสอบมักมีความวิตกกังวลสูง ระดับความวิตกกังวลจากการวัดในระยะหลังปรึกษาจึงไม่เป็นความวิตกกังวลตามธรรมชาติของนักเรียน ดังนั้นความเปลี่ยนแปลงของความวิตกกังวลที่แสดงด้วยการเปรียบเทียบจากการวัดในระยะก่อนและหลังปรึกษา จึงน้อยกว่าที่ควรจะเป็น และไม่แตกต่างกันในระหว่าง ๒ กลุ่ม

๑.๒ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้อยู่ในวัย ๑๔ - ๑๕ ปี และส่วนใหญ่ของนักเรียนกลุ่มนี้อายุเกิน ๑๕ ปี เป็นวัยที่ไม่ปรากฏความเปลี่ยนแปลงในผลการวัดความวิตกกังวลทั้งที่ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ โคอังกการศึกษามองแคทเทด และชีเออร์ว่าบุคคลจะมีความวิตกกังวลคงที่เมื่ออายุ ๑๕ ปี ต่อจากนั้นจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง (Wichierajote, 1968 : 48)

๑.๓ ในภาคเรียนที่ ๓ นักเรียนได้ทราบค่าระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๑ และภาคเรียนที่ ๒ อาจทำให้เกิดความวิตกกังวลในชั้นการศึกษาต่อทั้งนี้เพราะตามระเบียบการคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้นให้พิจารณา เฉพาะนักเรียนที่ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยเกิน ๒.๕ เท่านั้น

๑.๔ แบบทดสอบความวิตกกังวลทั้งหมด ๓๖ ข้อ เกี่ยวกับความวิตกกังวลทางการเรียนจำนวน ๑๗ ข้อ ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่า ๕๐% ของข้อทดสอบ และในปลายภาคเรียนที่ ๓ นักเรียนต้องทบทวนบทเรียนหลายวิชา แต่ละวิชามีเนื้อหามากขึ้นและมีบทเรียนที่ไม่เข้าใจมากกว่าระยะก่อนภาคเรียน ดังนั้นในปลายภาคเรียนในระยะใกล้สอบนักเรียนจึงมีความวิตกกังวลสูงกว่าปกติ

๑.๕ ในกลุ่มควบคุมถึงแม้จะไม่ได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์แนะแนว แต่เมื่อมีปัญหาก็มีโอกาสปรึกษากับเพื่อน รับการแนะแนวจากครู Home - room หรือครูประจำชั้น และผู้ใกล้ชิด ทั้งกลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่พยายามช่วยตนเองอยู่แล้ว ดังนั้นความวิตกกังวลของกลุ่มนี้จึงอาจจะลดลงได้

๒. คำถามการยอมรับตนเองและผู้อื่น จากการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษามีแนวโน้มที่จะยอมรับตนเองและผู้อื่นลดลง แต่แตกต่างจากเดิมอย่างไม่น่าสำคัญทางสถิติ ความเปลี่ยนแปลงนี้ตรงกันข้ามกับการศึกษาวิจัยของ สเทินเบอร์ก และ ภรณี ธรรมภรณ์พิลาส ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ ๑ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุ ต่อไปนี้

๒.๑ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่โรงเรียนส่งมาได้รับการปรึกษาจากบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียน และเป็นนักเรียนที่อาจารย์แนะแนวเรียกมา ไม่ได้สมัครใจ

มารับการปรึกษาด้วยตนเอง เมื่อถูกส่งมาหรือถูกเรียกมา อาจจะมีความรู้สึกว่าอาจารย์เห็นว่าตนมีความบกพร่องหรือมีปัญหา กรณ์ได้รับคำปรึกษาไปแล้ว ๑ ครั้ง นักเรียนอาจจะเห็นข้อบกพร่องของตนเอง เพราะโดยทั่วไปแล้วการปรึกษารั้งแรก มักจะเป็นการสร้าง ความคุ้นเคยและการสำรวจปัญหา เกี่ยวกับตัวเด็ก เป็นส่วนใหญ่ อาจยังไม่ถึงขั้นที่จะกระจ่าง ในปัญหา หรือแก้ปัญหา นักเรียนจึงอาจจะไม่แน่ใจในตนเอง เป็นผลให้มีการยอมรับตนเอง และผู้อื่นลดลงจากเดิม

๒.๒ การได้ปรึกษาหลายครั้ง แม้จะมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นลดน้อยลง กว่าเดิม แต่ก็ยังลดลงน้อยกว่ากลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่าการได้ ปรึกษาหลายครั้ง มีผลให้นักเรียนเข้าใจข้อบกพร่องของตนเองและมีความกระจ่างในปัญหา มากขึ้น การที่นักเรียนมีโอกาสได้ปรึกษาหลายครั้ง ทำให้เกิดความเข้าใจว่าอาจารย์ เน้นแนวยอมรับตน จึงทำให้นักเรียนมีการยอมรับตนเองมากกว่ากลุ่มที่รับการปรึกษา ๑ ครั้ง

๒.๓ นักเรียนได้รับคำปรึกษาน้อยครั้งเกินไป กลุ่มทดลองจำนวน ๔๕ คน ที่ได้รับการปรึกษา ๑ ครั้ง จำนวน ๒๔ คน ปรึกษา ๒ ครั้ง จำนวน ๑๔ คน และปรึกษา ๔ ครั้ง จำนวน ๓ คน จะเห็นได้ว่านักเรียน ๔๒ ใน ๔๕ คนได้รับการปรึกษา ๑-๒ ครั้ง การปรึกษาในครั้งแรก นั่น อาจจะเป็นเพียงสร้างความคุ้นเคย และทำให้เด็กเห็นปัญหา และความบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งจะ เป็นระยะ เวลาที่เด็กไม่ยอมรับตนเองและผู้อื่น

๒.๔ การยอมรับตนเองและผู้อื่นของกลุ่มควบคุมมากขึ้น เพียง เล็กน้อย หรือกล่าวได้ว่าไม่มีความเปลี่ยนแปลงนั้น อาจจะเป็น เพราะนักเรียนได้รับการศึกษาอบรม ตามปกติ ไม่มีโอกาสที่จะเห็นข้อบกพร่อง หรือความผิดเด่นของตนอย่างแจ่มแจ้ง ดังนั้น การยอมรับตนเองและผู้อื่นจึงคงที่แม้ว่า เวลาจะผ่านไป ๑ ภาคเรียนก็ตาม

๒.๕ ในเรื่องการยอมรับตนเองและผู้อื่นนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของปัญหา บางปัญหา เมื่อนักเรียนเกิดความเข้าใจก็จะมี การยอมรับปัญหาและยอมรับตนเอง แต่ใน บางปัญหานั้นนักเรียนไม่อาจจะ เปลี่ยนแปลงให้ยอมรับตนเองมากกว่าเดิมได้

๒.๖ การที่ปรากฏความเปลี่ยนแปลงในด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น
เพียงเล็กน้อย อาจจะเป็นเพราะ การยอมรับตนเองและผู้อื่น เป็น เรื่องที่เปลี่ยนแปลง
ยาก การยอมรับตนเองและผู้อื่นของบุคคลขึ้นอยู่กับ การยอมรับเลี้ยงดูซึ่งสร้างสมติดต่อกันมา
เป็นเวลานานตั้งแต่วัยเด็ก ซัลลิแวน (Sullivan) กล่าวว่า การยอมรับตนเองนั้น
เป็นลักษณะซึ่งพัฒนาต่อเนื่องมาตั้งแต่วัยทารก มีความเกี่ยวข้องกับนิคและสังคม ถ้า เด็ก
ได้รับความรัก ความเห็นชอบความนับถือและการสนับสนุน ทำให้เด็กมีการยอมรับตนเอง
ตรงกันข้ามถ้า เด็กถูกติเตียนและไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น เด็กก็จะมีความรู้สึกต่อตนเอง
ในทางที่ไม่ดีและจะไม่ยอมรับตนเอง (Hutt, 1955 : 132-133) ดังนั้นการที่นักเรียนได้มี
โอกาสปรึกษากับอาจารย์แนะแนวเพียงครั้งเดียว หรือ ๒ ครั้ง นั้นเป็นเวลาที่น้อย
เกินกว่าที่จะ เปลี่ยนแปลงใน เรื่องการยอมรับตนเองและผู้อื่นได้

๒.๗ กลุ่มที่ทำการวิจัยนี้เป็น เด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่ยากในการ เพิ่มการยอมรับ
ตนเองและผู้อื่น ดังที่สเตรง กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีแนวโน้มที่จะไม่ยอมรับตนเอง
(Strang, 1949 : 74)

๓. กำนเจตนคติ ในระยะ ๑ ภาคเรียนกลุ่มทดลองมีเจตนคติต่อการ
ให้ค่าปรึกษา ลดลงจาก เดิมและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มควบคุม
ก็มีเจตนคติต่อการให้ค่าปรึกษา ลดลงจาก เดิมมากกว่ากลุ่มทดลอง มีความแตกต่างอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ในการศึกษา เรื่องนี้ปรากฏว่ากลุ่มปรึกษาหลายครั้ง ที่มี
แนวโน้ม เปลี่ยนแปลง เจตนคติต่อการให้ค่าปรึกษา เพิ่มขึ้นจาก เดิมซึ่งสอดคล้องตาม
สมมุติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนกลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง และกลุ่มไม่ปรึกษามีเจตนคติต่อการ
ให้ค่าปรึกษา ลดลงจาก เดิม ทั้งนี้อาจจะ เนื่องมาจากเหตุผลหลายประการต่อไปนี้

๓.๑ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ เข้ารับค่าปรึกษาโดยไม่ได้สมัครใจ
เป็นกลุ่มที่มีปัญหาหลายประเภท คือ ปัญหาทางการเรียน ปัญหาทางอารมณ์ ปัญหา
การปรับตัว และปัญหาการเงิน เมื่อนักเรียนถูกส่งหรือถูก เรียกให้รับค่าปรึกษาจาก
บริการแนะแนว นักเรียนจะรู้สึกว่าอาจารย์แนะแนวเห็นเวลาของเขาแบบพร่ำเพรื่อหรือมี
ปัญหาในขณะที่นักเรียนอาจจะไม่ยอมรับความจริง เช่นนี้ทำให้ นักเรียนมีเจตนคติต่อการ
ให้ค่าปรึกษา ลดลงจาก เดิม

๓.๒ นักเรียนมักจะมี ความเข้าใจผิดว่าบริการให้คำปรึกษาจะช่วยเหลือตนได้ เช่น ปัญหาทางการเงิน รายละเอียดยึดเกี่ยวกับการติดต่อและปัญหาอื่น ๆ ที่นักเรียนกำลังประสบอยู่ เป็นต้น เมื่อบริการให้คำปรึกษาไม่ได้แก้ปัญหานั้นของ เขาให้ลุล่วงไปดังความต้องการ นักเรียนจึงมีเจตนาคิดลดลงจากเดิม

๓.๓ เมื่อนักเรียนได้รับการปรึกษาครั้งหนึ่งแล้วและมีความต้องการที่จะปรึกษาซ้ำอีก แต่ไม่มีโอกาสได้พบอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษาจึงไม่ได้รับการปรึกษาในโอกาสที่ตนต้องการ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากไม่สะดวกในระบบนัดพบ จึงทำให้เจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษาลดลงจากเดิม

๓.๔ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เคยได้รับการปรึกษา กับนิสิตปริญญาโท สาขาแนะแนวมาแล้ว ๑ - ๓ ครั้ง อาจจะเป็นไปได้ที่นักเรียนได้รับการปรึกษาไม่ถูกวิธี เกิดความเบื่อหน่ายและไม่ชอบบริการให้คำปรึกษา ความรู้สึกของนักเรียนอาจจะติดอยู่นานและเมื่อมีโอกาสได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์แนะแนวของโรงเรียนอาจจะหวังประโยชน์หรือแก้ปัญหาลุล่วงไป ในการให้คำปรึกษาครั้งแรกอาจารย์แนะแนวมักใช้วิธีการสำรวจเกี่ยวกับตัวนักเรียนมากกว่าช่วยแก้ปัญหาลุล่วงไปตามที่นักเรียนต้องการ นักเรียนอาจจะรู้สึกผิดหวังจึงมีเจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษาลดลงจากเดิม

๓.๕ จากการสัมภาษณ์อาจารย์แนะแนวได้ทราบว่าอาจารย์แนะแนวได้รับความร่วมมือจากนักเรียนในการดำเนินการปรึกษาเป็นอย่างดี แต่เนื่องจากมีเวลาสำหรับการปรึกษาน้อยเกินไป จึงไม่มีโอกาสจะติดตามผลและปรับปรุงบริการให้คำปรึกษา หรือให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ที่กล่าวนี้หมายความว่า เป็นเหตุสำคัญในเรื่องความเปลี่ยนแปลงเจตนาติดต่อบริการให้คำปรึกษา

๔. ก้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทดลองมีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า เดิม การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ผลที่น่าพอใจเกี่ยวกับการศึกษาของ เฮอร์วิง และกิลเบอธ กับของ วิลเลียมสัน และมอร์คีน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วไว้ในบทที่ ๑ แต่เมื่อพิจารณาจากกลุ่ม ซึ่งแยกตามจำนวนครั้งที่รับคำปรึกษา ปรากฏว่ากลุ่มที่ปรึกษา ๑ ครั้ง ได้เพิ่ม

การระดับคะแนนเฉลี่ยและแตกต่างจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สอดคล้องตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะผลของการปรึกษาหารือ และผลจากการปรับปรุงการเรียนซึ่งสืบเนื่องมาจากการไต่ถามการระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๑ และที่ ๒ กลุ่มปรึกษาหลายครั้ง เพียงมีแนวโน้มจะเพิ่มการระดับคะแนนเฉลี่ย ส่วนกลุ่มควบคุมมีการระดับคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รับการปรึกษา และกลุ่มนักเรียนหญิงไม่มีความเปลี่ยนแปลงในการระดับคะแนนเฉลี่ยแก่อย่างใด ทั้งนี้ อาจแยกอภิปรายเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

๔.๑ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาแตกต่างกันหลายประเภทในกลุ่มปรึกษาหลายครั้ง อาจจะมีนักเรียนที่มีปัญหาทางคันอื่น ๆ นอกจากปัญหาทางการเรียน ดังนั้น การปรึกษาหารือเน้นเฉพาะในคันที่เป็นปัญหา จึงไม่มีผลในการเปลี่ยนแปลงในการระดับคะแนนเฉลี่ย

๔.๒ การระดับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมเพิ่มขึ้นจากเดิม อาจจะเป็นเพราะนัดเรียนไต่ถามการระดับคะแนนเฉลี่ยของตอนประจำภาคเรียนที่ ๑ และภาคเรียนที่ ๒ ทำให้ให้นักเรียนปรับปรุงการเรียนในหมวดวิชาที่นักเรียนเห็นว่าตนได้เกรดระดับต่ำ ซึ่งทำให้ผลการเรียนในภาคเรียนที่ ๓ สูงขึ้นกว่า เดิม หรือให้ความเข้าใจต่อวิชาที่ตนสนใจและเรียนได้ดียิ่งแล้วให้มากขึ้นกว่า เดิม เพื่อนำผลการเรียนของวิชาเหล่านี้ไปช่วยปรับปรุงเกรดเฉลี่ยให้สูงขึ้นกว่า เดิม

๔.๓ การระดับคะแนนเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นเฉพาะในกลุ่มนักเรียนชาย จากการสัมภาษณ์อาจารย์แนะแนวในเรื่องความเปลี่ยนแปลงนี้ ได้ข้อคิดว่าในภาคเรียนที่ ๓ โรงเรียนจัดให้มีกิจกรรมของนักเรียน คือมีการแข่งขันกีฬาสี เป็นโอกาสให้นักเรียนเข้าเข้าร่วมกิจกรรม ทำให้นักเรียนปัจจุบันได้เห็นว่ามีโอกาสศึกษาต่อสูงขึ้นในโรงเรียนต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะนักเรียนชาย จึงอาจจะทำให้นักเรียนชายเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นกว่า เดิม

๔.๔ เมื่อพิจารณาความเปลี่ยนแปลงของการระดับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองตามเพศ พบว่าการระดับคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเฉพาะในกลุ่มนักเรียนชายเท่านั้น และเมื่อเปรียบเทียบการระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียนที่ ๒ ของกลุ่มทดลอง และกลุ่ม

ควบคุมปรากฏว่านักเรียนหญิงมีการระคับกะแนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนชายอยู่แล้ว ก็
การระคับกะแนเฉลี่ยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหญิง เป็น ๒.๒๗ และ ๒.๕๔ ตามลำดับ
ส่วนในกลุ่มนักเรียนชาย กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก็การระคับกะแนเฉลี่ย ๒.๒๗
และ ๒.๓๓ ตามลำดับ นักเรียนหญิงทั้ง ๒ กลุ่มไม่มีการเปลี่ยนแปลงในผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนแต่อย่างใด ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะกลุ่มนักเรียนหญิงมีระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนค่อนข้างสูงอยู่แล้ว และแนวจะมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นบ้าง
แต่ก็ไม่ค่อยจะปรากฏความเปลี่ยนแปลงผลการเรียนตามระบบเกรด ส่วนการระคับกะแน
เฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนชายทั้ง ๒ กลุ่มค่อนข้างต่ำ จึงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนระดับเกรดได้
ง่ายกว่า

จากการเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงในค่านต่าง ๆ ของกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างของกลุ่มมักจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน และแตกต่าง
กันในด้านปริมาณของความแตกต่าง แม้ว่ากลุ่มควบคุมไม่ได้รับการปรึกษาจากอาจารย์
แนะแนว แต่ทั้ง ๒ กลุ่มก็มีโอกาสได้รับการแนะแนวและความช่วยเหลืออื่น ๆ เท่าเทียม
กัน เช่น การอบรมักเตือนของโรงเรียน การแนะแนวจากครู Home - room
หรืออาจารย์ประจำชั้น อาจารย์ประจำวิชา และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งทำให้ทั้งสองกลุ่ม
ต่างก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม จากการพิจารณาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของ
องค์ประกอบที่ทางการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มทดลองเปลี่ยนแปลงไปตามความมุ่งหมายได้
มากกว่ากลุ่มควบคุม

อย่างไรก็ตามความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันมากนัก
อาจจะเป็นเพราะกลุ่มทดลอง นักเรียนมีโอกาสร่วมการปรึกษาน้อยครั้งเกินไป ทั้งนี้อาจจะเป็น
เพราะนักเรียนไม่มีความสะดวกเพียงพอในการนัดพบและปรึกษาหารือ หรืออาจารย์
แนะแนวสอนมากเกินไปจนไม่สามารถจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบโดยสะดวก และไม่มี
เวลาพอสำหรับการติดตามผลและปรับปรุงบริการให้คำปรึกษา เป็นอัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ให้คำปรึกษาหารือ

๑. ถ้าจัดให้นักเรียนได้มีโอกาสรับการปรึกษามากกว่า ๑ ครั้ง อาจจะทำให้บริการให้คำปรึกษามียิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของปัญหา

๒. ถ้าผู้ให้คำปรึกษาได้ส่ง เกตุนักเรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในขณะที่กำลังเรียน กำลังเล่น หรือขณะที่อยู่นอกโรงเรียน ก็นักเรียนเป็นต้น ก็ควรจะเขียนต่าง ๆ ของนักเรียน เช่น ระเบียบสะสม ระเบียบพฤติกรรม อัตรารับรางวัล สังคมมิติ และสัมพันธภาพอื่น ๆ ที่สอนหรือเกี่ยวข้องกับนักเรียน โดยละเอียดอย่างยิ่งกร Home - room หรือครูประจำชั้น ตลอดจนผู้ปกครองนักเรียน อาจจะช่วยให้ง่ายขึ้นให้นักเรียนได้ยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การปรึกษาหารือประสบความสำเร็จมากขึ้น

๓. ครูผู้ให้คำปรึกษาควรสอนในทางวิชา เพื่อความรู้จักและเข้าใจนักเรียน แต่ไม่ควรสอนมากเกินไป ทั้งนี้ควรใช้เวลาของครูผู้ให้คำปรึกษาขึ้นอยู่กับจำนวนนักเรียน นอกจากนี้การจับเวลาสอนโดยให้ช่วงเวลาว่างก็ดีกว่า เป็นการช่วยให้ครูผู้ให้คำปรึกษา มีช่วงเวลาปฏิบัติงานได้สะดวกขึ้น

๔. ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ถ้าครูแนะแนวได้สอนวิชาสำรวจอาชีพ ก็จะช่วยให้ครูแนะแนวได้เข้าใจนักเรียน มีโอกาสได้แนะแนว ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือ นักเรียนได้มาก

๕. การจัดระบบการนัดหมายนักเรียนให้สะดวก เช่น นักเรียนจะนัดพบได้ทันทีใด เวลาใด วิธีใด ต้องขออนุญาตก่อน อาจจะช่วยให้นักเรียน เข้ารับการปรึกษาโดยสมัครใจมากขึ้น

๖. ครูแนะแนวควรจะได้ติดตามผลนักเรียนทุกคนที่ไปให้คำปรึกษาไปแล้ว เพื่อคิดว่านักเรียนได้นำไปปฏิบัติแก้ไขไหม แก้ไขได้ นอกจากนั้นจะได้นำผลมาปรับปรุงบริการให้คำปรึกษาหารือต่อไป

ขอเสนอแนะว่ารับผู้บริหารและครู Home - room หรือครูประจำชั้น

๑. บริการให้คำปรึกษาหารือจะเป็นผลสำเร็จด้วยก็ถ้าผู้บริหารยอมรับความสำคัญของบริการนี้ และช่วยทำความเข้าใจแก่ครูอาจารย์ทุกฝ่าย ตลอดจนได้ความสะดวกต่าง ๆ เช่น การจัดระบบนักศึกษานักเรียนของฝ่ายแนะแนว การจัดสถานที่ เวลา วิธีการที่จะพบตลอดจนการขออนุญาต เพื่อพบอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษา เป็นต้น

๒. ความเข้าใจในหลักของการแนะแนว และความร่วมมืออย่างใกล้ชิดของฝ่ายบริหาร เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้การแนะแนวและบริการให้คำปรึกษาหารือดำเนินไปอย่างไคณ

๓. การจัดชั่วโมงสอนแนะให้ครูแนะแนวได้สอนบางวิชา เป็นการช่วยให้ได้รู้จักและเข้าใจนักเรียน แต่ครูแนะแนวมีอัตราชั่วโมงสอนมากเกินไปจะทำให้มีเวลาไม่เพียงพอสำหรับให้คำปรึกษา การจัดอัตราดังกล่าวให้คำปรึกษาขึ้น ตามเกณฑ์สากล ถือว่าจำนวนนักเรียน ๕๐๐ - ๖๐๐ คน ต่อผู้ให้คำปรึกษาที่ปฏิบัติงานนี้เต็มเวลาจำนวน ๑ คน สำหรับผู้ให้คำปรึกษาที่มีหน้าที่สอนควบนั้น ถ้าสอนประมาณสัปดาห์ละ ๑๐ ชั่วโมง ซึ่งพบถึงสอนในอัตราครึ่งหนึ่งของอัตรา ชั่วโมงสอนของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ควรจะมีผู้ให้คำปรึกษาขึ้นเป็น ๒ คนต่อนักเรียน ๕๐๐ - ๖๐๐ คน ดังนั้นจำนวนนักเรียน ๑๐๐๐ คน จึงควรจะมีผู้ให้คำปรึกษาที่ทำการสอนด้วยครึ่งอัตรา จำนวน ๔ คน แต่ถ้ามีจำนวนผู้ให้คำปรึกษาเอยกว่านี้ก็ควรลดอัตราชั่วโมงสอนลงตามส่วน

๔. การจัดห้องสำหรับบริการให้คำปรึกษาหารือ ถ้าได้จัดเป็นสัดส่วนเฉพาะสำหรับผู้ให้คำปรึกษาแต่ละคน จะทำให้นักเรียนมีความรู้สึกปลอดภัยที่จะมาปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนปัญหาส่วนตัว ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเหลือนักเรียนได้มากขึ้น

๕. การจัดเวลาให้ครู Home - room ได้พบนักเรียนในความรับผิดชอบ หรือจัดให้ครูประจำชั้นได้มีเวลาพบนักเรียนในชั้นของตน เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งสำหรับการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ดังนั้นอาจจะจัดเวลาได้วันละ ๑๐ - ๑๕ นาที ทุกวัน หรืออย่างน้อยที่สุดสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ซึ่งอาจจะใช้เวลาตอนเช้าก่อนเข้าห้องเรียน หรือก่อนเลิกเรียน ทั้งนี้แล้วแต่ความเหมาะสม

๖. การจัดกิจกรรมทาง ๖ หลายวิธีในช่วง Home - room

หรือในช่วงเวลาที่ครูประจำชั้นพบนักเรียน เป็นวิธีที่จะทำให้ครู Home - room หรือครูประจำชั้นรู้จักและเข้าใจนักเรียนได้คือ สามารถให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนนักเรียนได้อย่างถูกต้อง สามารถแนะแนวหมู่ในการเรียน การปรับตัว ปัญหาส่วนตัวอื่น ๆ ตลอดจนอบรมศีลธรรมจรรยา นับ เป็นการช่วยป้องกันปัญหาและช่วยแก้ปัญหาในระยะแรก ๆ ของนักเรียน เมื่อเห็นว่านักเรียนคนใดมีปัญหาซึ่งควรได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษที่ครู Home - room หรือครูประจำชั้นไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือได้ ก็จัดส่งนักเรียนไปยังแผนกแนะแนว หรือหน่วยงานอื่นที่จะให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนได้ การปฏิบัติดังกล่าวนี้ อาจจะช่วยนักเรียนให้ได้รับความช่วยเหลืออย่างทั่วถึง นอกจากนี้ยัง เป็นการช่วยได้ครูแนะแนวได้ปฏิบัติงานในขอบข่ายที่ว่าเป็นและได้คำปรึกษาได้ผลดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำการศึกษาครั้งนี้ต่อไป

๑. การศึกษาค้นคว้าทำในภาคเรียนที่ ๒ น่าจะได้ผลดีกว่าภาคเรียนที่ ๑ และภาคเรียน ๓ ทำการศึกษา Pre - test และ Post - test ไม่ควรใช้เวลาในต้นภาคและปลายภาค เรียนทำการทดสอบ เพื่อศึกษา เปรียบ เทียบหาความเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เนื่องจากสภาพทางจิตใจของนักเรียน ในระยะต้นภาคและปลายภาคเรียนมีความแตกต่างกันอยู่แล้ว ซึ่งทำให้ความเปลี่ยนแปลงที่ได้จากการทดสอบส่วนใหญ่เป็นสาเหตุมาจากองค์ประกอบอื่นที่นอกเหนือไปจากการให้คำปรึกษา

๒. การศึกษาและประ เภ็นผล เกี่ยวกับองค์ประกอบที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก กังการศึกษารังนี้ ควรใช้เวลาในการศึกษาระยะยาวกว่านี้ อาจจะใช้เวลา ๒ ภาค เรียนหรือ ๑ ปี

๓. ถ้าได้แยกกลุ่มตัวอย่างโดยถือเกณฑ์หลาย ๆ อย่าง เช่น แยกกลุ่มตามลักษณะของปัญหา ทางสายวิชา เรียน ตามแบบหรือวิธีที่ให้การ ศึกษา ตามระดับความสามารถทางการเรียน และแยกตามเพศ เป็นต้น อาจจะทำให้ทราบความเปลี่ยนแปลงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๔. อาจจะศึกษา เปรียบ เทียบผลการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่ทางโรงเรียนส่งมา หรือ เรียกมากับนักเรียนที่มาขอรับคำปรึกษาด้วยความสนใจ

๕. การให้ผลการของการให้คำปรึกษาควรจะได้ศึกษาให้ลึกซึ้งถึงสภาพการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ความช่วยเหลือของครู Home - room ตลอดจนการแนะแนวอื่น ๆ ที่เด็กได้รับ เพื่อช่วยในการพิจารณาผลของการให้คำปรึกษาหรือโดยเฉพาะ

๖. การใช้วิธีการสัมภาษณ์นักเรียนและครูแนะแนว ในการประเมินผลการให้คำปรึกษาด้วย

๗. การใช้แบบสอบถามแม้จะเป็นแบบสอบถามที่ได้เลือกเฟ้นมาแล้วก็ตาม ก่อนทดสอบควรจะได้ทดลองสอบในกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มที่ต้องการจะศึกษา เพื่อทราบข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขเสียก่อน

๘. ในการศึกษาควรจะได้วางโครงการไว้ล่วงหน้าให้แน่นอน เพื่อให้การ Pre - test และ Post - test เป็นไปโดยสะดวกและได้ผลดี

ber

ป ร ร ณ ำ นุ ก ร ม

บรรณานุกรม

กรดี/ ธรรมภรณ์พิลาส การศึกษาศาเนตการณ์วัยเรียนของเด็ก ๔ คน ปริญญาโท
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๔๖ หน้า

สวัสกี/ บรรเทิงสุข การสำรวจปัญหาและความต้องการ เกี่ยวกับการเลือกอาชีพของ
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ โรงเรียนสาธิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๑๐, ๒๒๖ หน้า

สุจิตใจ/ เหล่าสุนทร 'วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา' จุลสารสมาคมการศึกษา
แห่งประเทศไทย ๒๕-๐๓, ๑๖๕ หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองเผยแพร่การศึกษา 'การศึกษาอิทธิพลของการให้
คำปรึกษา หรือคำตอบการ เรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย เบื้องใหม่'
วารสารแนะแนว ๑๒ : ๖๕-๗๑ มกราคม - มีนาคม ๒๕๑๓

ศึกษาธิการ, กองเผยแพร่การศึกษา 'โรงเรียนจะสนองความต้องการของเด็กได้'
เอกสารแนะแนวการศึกษาและอาชีพฉบับที่ ๔ โรงพิมพ์การศาสนา
๒๕๑๐, ๘๓ หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู "บทความประกอบ
ทบทวนวิชาการศึกษา" เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ ๙๖ ๒๕๑๑, ๒๔๖ หน้า

๐๖/ แสทซ์ เอน เรย์วอนค์ และอัมเก โซตึกเสถียร การให้คำปรึกษาทางอาชีพในระดับ
มัธยมศึกษา โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๐๘, ๑๐๑ หน้า

- Crow, Lester D., and Crow Alic, Adolescent Develepment and Adjustment, McGraw-Hill Book Company, New York, 1965, 523 pp.
- Dixon, Wilfrid J., and Masbey, Frank J., Jr., Introduction Statistical Analysis, McGraw-Hill Book Company, New York, 1969, 629 pp.
- Erving, Thomas K., and Gilvert, William, "Controlled Study of the Effects of Counseling on the Scholastic Achievement of Student of Superior Ability" Journal of Counseling Psychology, 14 : 235-239, March, 1967.
- Feldhuson, John F., "Personality and Adjustment of High and Low Anxious Children" The Journal of Educational Research, 56 : 265-267, January, 1965.
- Gabbert, Karen H., Ivey, Allen E., and Miller, C., "Dean, Counselor Assignment and Client Attitude" Journal of Counseling Psychology, 14 : 131-136, February, 1967.
- Games, Paul A., and Klore, George R., Elementary Statistics, McGraw-Hill Book Company, New York, 1967, 549 pp.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longman, Green and Co., New York, 1960, 478 pp.
- Good, Carter V., Dictionary of Education, McGraw-Hill Book Company, 1959, 676 pp.
- Gullford, J.B., Fundamental Statistics in Psychology and Education, Degabushe Co., Ltd., Tokyo, 1965, 486 pp.
- Hall Calvin S., and Lindzey, Gardner, Theory of Pusonality, John Wiley & Son, Inc., New York 1957, 572 pp.
- Hosford, Ray E. and Briskin, Alan S., "Changes Through Counseling Review of Educational Research, 30 : 189-204, April, 1969.
- Hurlock, Elizabeth B., Adolescent Develepment, McGraw-Hill Book Company, New York, 1967, 604 pp.
- Hutt, Mac L. and Gibby, Robert Gwyn, The Child Develepment and Adjustment, Allyn and Bacon Inc, Boston, 1959, 401 pp.

Jones, Ather Julius, Principles of Guidance, McGraw-Hill Book Company, 1963, 305 pp.

Mitchel, Kenneth R., "Repeated Measures and the Evaluation of Change in the Individual Client During Counseling," Journal of Counseling Psychology, 16 : 522-527, 1969.

Sarason, Seymour B. and Others, Anxiety in Elementary School Children, John Wiley & Son Inc., New York, 1960, 351 pp.

Shaw, Marwin E., Wright, Jack M., Scale for the Measurement of Attitude, McGraw-Hill Book Company, New York, 1967, 604 pp.

Shostrom, Everett L., and Brammer, Lawrence M., The Dynamics of the Counseling Process, McGraw-Hill Book Company, Inc., New York, 1952, 213 pp.

Sternberg C., "By Thier Deeds" Personnel and Guidance Journal 33 : 226-227 December, 1954. 1954

Strang, Ruth, Counseling Techniques in College and Secondary School, Harper & Brothers, New York, 1949, 302 pp.

Tyler, Leona Elizabeth, The Work of the Counselor, Appleton Croft, New York, 1963, 320 pp.

Whittaker, James C., Introduction to Psychology, W.B. Saunder Co., Philadelphia and London, 1966, 630 pp.

Wichiarajote, Nuanpen Kosolsreth, A Cross Cultural Study of Societal Values and Personality, of Thai and American Adolescents, Doctor's Thesis, University of Illinois, 1968, 253 pp.

Young, F. Chandler, Evaluation of a College Counseling Program, Personnel and Guidance Journal, 33 : 282-286, January, 1955.

រា ១ ក ដ ង វ ក

ภา ค ฒ น ว ก ก.

(กาสติธิในฐานในการวิเกราณะ)

ตาราง ๒๕ การสถิติพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างระยะก่อนปรึกษาและ
หลังปรึกษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	N	$\bar{X}_1$ ก่อนปรึกษา	$\bar{X}_2$ หลังปรึกษา	ΣD	D^2
ความวิตกกังวล	ทดลอง	๔๕	๘๖.๗๗	๘๕.๕๓	-๑๒๑	๑๒๖๓๘
	ควบคุม	๒๕	๗๓.๕๖	๘๘.๘๘	-๑๖๘	๑๐๕๓๓
การยอมรับตนเองและ ผู้อื่น	ทดลอง	๔๕	๑๐๔.๒๒	๑๑๐.๐๘	-๖๘๖	๒๐๐๐๘
	ควบคุม	๒๕	๑๐๘.๐๐	๑๑๖.๖๖	-๑๖๕	๑๐๗๕๑
เจตนาเกิดก่อนบริการ ให้คำปรึกษา	ทดลอง	๔๕	๘๖.๗๗	๘๖.๕๖	-๑๗๑	๒๖๖๑
	ควบคุม	๒๕	๘๑.๖๒	๘๔.๐๐	-๑๖๘	๓๐๖๒
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ทดลอง	๔๕	๓.๔๗	๖.๖๖	-๓.๑๙	๑๐.๒๖๗๕
	ควบคุม	๒๕	๖.๖๘	๖.๘๐	-๑๕	๒.๐๘๑๓

ตาราง ๒๖ สถิติพื้นฐานของการหาความแตกต่างในระยะก่อนปรึกษาและ
หลังปรึกษา ของกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่มแยกตาม จำนวนครั้งที่ปรึกษา	N	$\bar{X}_1$ (ก่อนปรึกษา)	$\sum \bar{X}_2$ (หลังปรึกษา)	$\sum D$	$\sum D^2$
ความวิตกกังวล	หลายครั้ง	๑๗	๕๔.๗๑	๘๕.๘๓	-๑๕๑	๓๘๕๓
	๑ ครั้ง	๒๔	๕๖.๗๕	๘๕.๓๖	-๕๐	๕๐๘๖
	ไม่ปรึกษา	๒๕	๕๓.๕๖	๘๘.๘๔	-๑๒๔	๑๐๕๓๓
การยอมรับตนเอง และผู้อื่น	หลายครั้ง	๑๗	๑๗๗.๕๒	๑๗๖.๕๘	-๑๖	๕๓๘๕
	๑ ครั้ง	๒๔	๑๗๖.๒๐	๑๖๖.๐๐	-๑๐๔	๑๐๘๑๖
	ไม่ปรึกษา	๒๕	๑๗๕.๕๖	๑๗๙.๕๒	+ ๒๔	๑๐๙๖๑
เจตนาติดต่อบริการ ในภายภาคหน้า	หลายครั้ง	๑๗	๘๐.๕๕	๘๑.๐๖	+ ๕	๒๕๔๖
	๑ ครั้ง	๒๔	๘๓.๕๓	๗๙.๐๔	-๑๗๔	๓๐๑๕๕
	ไม่ปรึกษา	๒๕	๘๑.๕๖	๗๔.๐๐	-๑๕๔	๓๐๖๒
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	หลายครั้ง	๑๗	๒.๕๕	๒.๖๕	-๐.๕๗	๒.๘๘๖๑
	๑ ครั้ง	๒๔	๒.๕๕	๒.๖๘	-๐.๕๐	๐.๓๐๑๕
	ไม่ปรึกษา	๒๕	๒.๖๕	๒.๘๐	-๐.๘๓	๐.๖๘๘๙

ตาราง ๒๗ กาลิตินพื้นฐานของการทบทวนแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองกับ
กลุ่มควบคุมในระยะก่อนการวิจัย

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	N	ค่า t	Σx^2	$(\Sigma x)^2$	S_p^2
ความวิตกกังวล	ทดลอง	๔๕	๔๐๔๐	๓๑๖๑๖	๑๖๓๖๖๐๐	๓๘๑.๑๕๓๘
	ควบคุม	๒๕	๒๓๔๘	๒๓๓๖๑	๕๕๑๓๘๐๑	
การยอมรับตนเอง และผู้อื่น	ทดลอง	๔๕	๓๘๔๐	๑๓๘๖๔๘๘	๒๑๔๖๕๖๐๐	๔๐๑.๘๐๐๐
	ควบคุม	๒๕	๔๔๓๓	๘๐๖๕๔๔	๒๐๐๐.๖๖๘๕	
เจตนาดีต่อบริการ ในท่าปรึกษา	ทดลอง	๔๕	๓๙๐๖	๓๑๖๖๕๔	๑๓,๖๔๕๓๖	๑๔๕.๔๕๒๐
	ควบคุม	๒๕	๒๐๔๔	๑๓๑๑๔๔		
ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนรู้	ทดลอง	๔๕	๑๑๑.๑๓	๒๔๘.๒๖๖๑	๑๒๓๔๕.๘๘๖๘	.๓๕๔๓
	ควบคุม	๒๕	๖๖.๑๓	๑๔๕.๓๕๔๕	๓๓๓๔.๖๖๘๕	

ตาราง ๒๔ กาสถิติพื้นฐานของการหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลอง
กับกลุ่มควบคุมในระยะหลังปรีกษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S_p^2
ความวิตกกังวล	ทดลอง	๓๘๘๕	๓๔๕๕๓๕	๑๕๐๑๓๘๐๑	๓๕๘.๔๑๓๕
	ควบคุม	๒๒๒๑	๒๐๔๕๒๕	๔๙๓๒๘๔๑	
การยอมรับตนเอง และผู้อื่น	ทดลอง	๙๖๕๔	๑๓๖๕๓๘๔	๕๘๕๘๓๗๑๖	๖๓๒.๘๑๖๐
	ควบคุม	๘๘๕๓	๘๖๓๗๘๘	๒๙๖๖๐๐๔	
เจตนาติดต่อบริการ ในภาวปริกษา	ทดลอง	๓๔๓๔	๒๘๖๓๑๑	๑๒๔๙๖๒๒๕	๑๕๒.๑๐๐๐
	ควบคุม	๑๘๕๐	๑๔๐๙๕๖	๓๔๒๒๕๐๐	
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	ทดลอง	๑๑๕.๖๐	๓๖๓.๕๐๕๖	๑๔๓๐๔.๑๖	.๒๒๓๓
	ควบคุม	๙๔.๐๐	๒๐๑.๕๖๑๐	๔๕๐๐.๐๐	

ตาราง ๒๙ กาสถิติพื้นฐานของการหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชาย
กับกลุ่มนักเรียนหญิง ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนปรึกษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	เพศ	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S_p^2
ความวิตกกังวล	ทดลอง	ชาย	๒๒	๑๘๐๘	๑๕๕๒๑๑	๓๒๖๙๒๔๑	๔๑๑.๕๕๒๑
		หญิง	๒๓	๒๒๓๑	๒๒๖๓๘๑	๔๙๓๓๓๖๑	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๑๑๖๓	๑๑๓๑๔๙	๑๓๖๑๘๘๘	๒๘๓.๘๓๓๓
		หญิง	๑๓	๑๑๘๒	๑๑๐๕๒๔	๑๓๘๓๑๖๔	
การยอมรับตนเอง และผู้อื่น	ทดลอง	ชาย	๒๒	๓๘๕๖	๒๘๔๕๓๐	๑๔๓๔๑๓๑๖	๒๕๓.๔๐๐๐
		หญิง	๒๓	๓๕๕๔	๓๐๒๔๑๖	๑๕๕๕๒๐๓๖	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๒๒๐๒	๔๐๓๓๔๔	๔๘๘๘๘๐๔	๒๑๐.๕๕๕๕
		หญิง	๑๓	๒๒๓๑	๓๙๘๓๐๑	๕๑๕๓๔๔๑	
เจตนาติดต่อบริการ ในค่าปรึกษา	ทดลอง	ชาย	๒๒	๑๘๒๑	๑๕๖๓๓๓	๓๓๑๖๐๔๑	๑๕๕.๕๕๕๕
		หญิง	๒๓	๑๘๘๕	๑๕๘๘๓๓	๓๕๕๓๒๒๕	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๑๐๑๕	๘๓๕๒๓	๑๐๓๐๒๒๕	๑๕๕.๖๕๖๒
		หญิง	๑๓	๑๐๓๓	๘๓๒๓๑	๑๐๖๓๐๘๙	
ผลสัมฤทธิ์ทาง การ เรียน	ทดลอง	ชาย	๒๒	๕๐.๐๐	๑๑๓.๓๑๒๘	๒๕๐๐.๐๐	.๐๓๕๕
		หญิง	๒๓	๖๑.๕๐	๑๓๐.๕๓	๓๗๖๕.๕๖๐๐	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๒๘.๐๐	๖๖.๕๘๒๒	๓๘๔.๐๐๐	.๓๖๕๐
		หญิง	๑๓	๓๘.๑๓	๑๑๘.๘๑	๑๕๖๖.๕๕๘๘	

ตาราง ๓๐ ค่าสถิติพื้นฐานการหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนชาย
และกลุ่มนักเรียนหญิง ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังปรึกษา

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	เพศ	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S_p^2
ความวิตกกังวล	ทดลอง	ชาย	๒๒	๑๙๔๕	๑๔๙๐๕๕	๓๐๘๕๐๒๕	๓๓๓.๑๕๑๓
		หญิง	๒๓	๒๑๐๔	๒๐๒๘๔๐	๔๔๒๖๘๑๖	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๑๐๖๘	๕๘๖๓๖	๑๑๔๐๖๒๔	๓๓๓.๖๘๕๖
		หญิง	๑๓	๑๑๕๓	๑๐๕๘๙๓	๑๓๒๙๕๐๙	
การยอมรับตนเอง และผู้อื่น	ทดลอง	ชาย	๒๒	๓๓๙๕	๖๕๙๐๘๓	๑๑๒๔๐๘๔๑	๕๕๕.๕๙๑๔
		หญิง	๒๓	๓๘๙๕	๖๖๘๕๒๑	๑๕๑๑๖๖๒๕	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๒๒๔๑	๕๐๕๕๑๓	๕๐๒๒๐๘๑	๖๔๔.๕๒๖๐
		หญิง	๑๓	๒๒๔๕๙	๓๕๕๖๙๕	๕๐๔๔๐๔๙	
เจตนาติดต่อบริการ ในหน่วยงาน	ทดลอง	ชาย	๒๒	๑๙๔๕	๑๔๙๐๕๕	๓๐๘๕๐๒๕	๒๐๘.๘๘๘๕
		หญิง	๒๓	๑๙๔๖	๑๔๖๖๒๒	๓๗๘๕๙๙๖	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๕๒๔	๙๓๓๐๐	๘๕๓๙๓๖	๑๖๖.๘๘๓๐
		หญิง	๑๓	๕๒๖	๖๙๖๖๖	๘๕๙๙๓๖	

ตาราง ๓๐ (ต่อ)

องค์ประกอบ ที่ทำการศึกษา	กลุ่ม	เพศ	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S^2_p
ผลสัมฤทธิ์ทาง การ เรียน	ทดลอง	ชาย	๒๒	๕๘.๑๕	๑๕๘.๓๑๐๕	๓๓๘๑.๕๒	.๒๑๘๒
		หญิง	๒๓	๖๑.๕๕	๑๖๙.๑๘๔๙	๓๗๙๖.๑๐๒๕	
	ควบคุม	ชาย	๑๒	๓๑.๙๐	๘๔.๓๓๔๘	๑๐๐๔.๘๔	.๒๖๓๙
		หญิง	๑๓	๓๘.๓๐	๑๑๙.๖๖๖๖	๑๔๖๖.๘๙๐๐	

ตาราง ๓๑ ค่าสถิติพื้นฐานของการทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล
ก่อนทำการปรึกษา ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S_p^2
กลุ่มปรึกษา หลาย ครั้ง	๑๓	๑๖๑๐	๑๖๑๒๕๐	๒๕๙๒๑๖๑๐	๒๔๓.๕๓
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๒๔๓๐	๒๒๐๓๖๒	๕๙๐๔๔๐๐	
กลุ่มปรึกษา หลาย ครั้ง	๑๓	๑๖๑๐	๑๖๑๒๕๐	๒๕๙๒๑๖๑๐	๒๔๓.๕๐
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒๓๔๘	๒๒๓๙๒๑	๕๕๑๓๘๐๑	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๒๔๓๐	๒๒๐๓๖๒	๕๙๐๔๔๐๐	๓๒๓.๑๓
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒๓๔๘	๒๒๓๙๒๑	๕๕๑๓๘๐๑	

ตาราง ๓๒ คาสถิติพื้นฐานของการทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวล
หลังปรึกษา ระหว่างกลุ่มนักเรียนแยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S_p^2
กลุ่มปรึกษา หลาย ครั้ง	๑๗	๑๒๕๕	๑๑๓๕๐๓	๑๓๓๕๐๓	๔๓๒.๕๑
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๒๓๕๐	๒๑๖๐๓๕	๕๖๑๒๑๐๐	
กลุ่มปรึกษา หลาย ครั้ง	๑๗	๑๒๕๕	๑๑๓๕๐๓	๑๓๓๕๐๓	๓๔๗.๕๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒๒๒๑	๒๐๔๕๒๕	๔๙๓๒๔๒๒	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๒๓๕๐	๒๑๖๐๓๕	๕๖๑๒๑๐๐	๓๗๗.๓๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒๒๒๑	๒๐๔๕๒๕	๔๙๓๒๔๒๒	

ตาราง ๓๓ ค่าสถิติพื้นฐานของความแตกต่างของการยอมรับตนเองและผู้อื่น
ก่อนปรึกษา ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	s_p^2
กลุ่มปรึกษา หลาย ครั้ง	๑๗	๓๐๖๐	๕๒๖๐๐๘	๙๑๒๐๐๐	๕๒๘.๕๘๐๐
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๔๘๒๒	๘๔๔๔๘๑	๒๓๒๔๑๖๘๔	
กลุ่มปรึกษา หลาย ครั้ง	๑๗	๓๐๖๐	๕๒๖๐๐๘	๙๑๒๐๐๐	๓๖๐.๓๑
กลุ่มควบคุม	๒๕	๔๔๗๓	๘๐๖๕๔๕	๒๐๐๐๗๓๒๕	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๔๘๒๒	๘๔๔๔๘๑	๒๓๒๔๑๖๘๔	๔๐๗.๘๓
กลุ่มควบคุม	๒๕	๔๔๗๓	๘๐๖๕๔๕	๒๐๐๐๗๓๒๕	

ตาราง ๓๔ คำนวณค่าพื้นฐานของความแตกต่างของการยอมรับตนเองและ
และยอมรับผู้อื่น หลังพิจารณาระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่
ที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	ΣX	ΣX^2	$(\Sigma X)^2$	S_p^2
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๓๐๐๒	๕๓๐๑๑๗.๘๗	๙๐๐๔๐๐	๖๑๓.๒๕
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๑๖๕๒	๒๗๒๘๑๖.๕๗	๒๑๖๔๑๑๐๔	
กลุ่มปรึกษา ๗ ครั้ง	๑๗	๓๐๐๒	๕๓๐๑๑๗.๘๗	๙๐๐๔๐๐	๖๐๕.๐๙
กลุ่มควบคุม	๒๕	๔๔๔๔	๑๙๗๗๔๐.๖๖	๒๐๒๓๓๐๐๔	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๑๖๕๒	๒๗๒๘๑๖.๕๗	๒๑๖๔๑๑๐๔	๖๕๐.๖๑
กลุ่มควบคุม	๒๕	๔๔๔๔	๑๙๗๗๔๐.๖๖	๒๐๒๓๓๐๐๔	

ตาราง ๓๕ คำนวณพื้นฐานของความแตกต่างของ เจตนคติต่อบริการ
ให้คำปรึกษา ก่อนปรึกษา ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\sum X$	$\sum X^2$	$(\sum X)^2$	S^2_p
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๑๓๗๐	๑๑๓๑๕๖	๑๘๗๖๙๐๐	๑๕๕.๓๓๑๕
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๕	๒๓๓๖	๑๕๔๔๙๐	๕๕๕๖๘๙๖	
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๑๓๗๐	๑๑๓๑๕๖	๑๘๗๖๙๐๐	๑๕๕.๒๖๘๘๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒๐๔๔	๑๗๑๑๙๔	๔๑๘๔๓๐๔	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๕	๒๓๓๖	๑๕๔๔๙๐	๕๕๕๖๘๙๖	๑๓๗.๖๘๘๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๒๐๔๔	๑๗๑๑๙๔	๔๑๘๔๓๐๔	

ตาราง ๓๒ คาสติพิพื้นฐานของความแตกต่างของ เจตนคติต่อบริการ
ให้คำปรึกษา หลังปรึกษา ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\sum X$	$\sum X^2$	$(\sum X)^2$	S_p^2
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๑๓๓๘	๑๑๔๘๓๘	๑๘๔๘๘๔	๒๐๕.๘๘๒๙
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๒๑๕๓	๑๓๑๔๓๓	๖๖๕๒๖๔	
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๑๓๓๘	๑๑๔๘๓๘	๑๘๔๘๘๘๔	๑๓๕.๘๐๐๐
กลุ่มควบคุม	๒๕	๑๘๕๐	๑๔๐๖๒๖	๓๒๒๒๕๐๐	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๘	๒๑๕๓	๑๓๑๔๓๓	๖๖๕๒๖๔	๑๕๑.๒๓๓๖
กลุ่มควบคุม	๒๕	๑๘๕๐	๑๔๐๖๒๖	๓๒๒๒๕๐๐	

ตาราง ๓๓ คำนวณพื้นฐานของการทดสอบความแตกต่างของค่าระดับคะแนน
ก่อนเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียน แบ่งตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\sum X$	$\sum X^2$	$(\sum X)^2$	S_p^2
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๔๒.๔๔	๑๑๐.๓๖๒๐	๒๓๖๖.๑๕๓๖	.๓๖๐๖
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๖๘.๖๔	๑๗๗.๕๓๔๑	๑๗๑๘.๓๖๖๑	
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๔๒.๔๔	๑๑๐.๓๖๒๐	๒๓๖๖.๑๕๓๖	.๓๗๕๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๖๖.๑๗	๑๘๕.๗๕๔๕	๔๓๗๘.๖๖๘๕	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๖๘.๖๔	๑๗๗.๕๓๔๑	๑๗๑๘.๓๖๖๑	.๓๕๓๓
กลุ่มควบคุม	๒๕	๖๖.๑๗	๑๘๕.๗๕๔๕	๔๓๗๘.๖๖๘๕	

ตาราง ๓ ค่าสถิติพื้นฐานของความแตกต่างของระดับคะแนน หลังพิจารณา
ระหว่างกลุ่มนักเรียน แยกตามจำนวนครั้งที่ปรึกษา

กลุ่ม	N	$\sum X$	$\sum X^2$	$(\sum X)^2$	S_p^2
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๔๕.๑๐	๑๒๒.๐๗๒๙	๒๐๓๔.๐๑๐๐	.๒๑๖๓
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๗๔.๕๙	๒๐๕.๕๔๒๓	๕๕๖๓.๖๖๘๑	
กลุ่มปรึกษา หลายครั้ง	๑๗	๔๕.๑๐	๑๒๒.๐๗๒๙	๒๐๓๔.๐๑๐๐	.๒๓๐๕
กลุ่มควบคุม	๒๕	๗๐.๐๐	๒๐๑.๙๖๑๐	๔๙๐๐.๐๐๐๐	
กลุ่มปรึกษา ๑ ครั้ง	๒๔	๗๔.๕๙	๒๐๕.๕๔๒๓	๕๕๖๓.๖๖๘๑	.๒๕๓๒
กลุ่มควบคุม	๒๕	๗๐.๐๐	๒๐๑.๙๖๑๐	๔๙๐๐.๐๐๐๐	

ภ า ค ๕ ๓ ๖ ก ข.

(แบบสอบถาม)

คำชี้แจงในการทำข้อสอบ

แบบสอบถามฉบับนี้มี ๕ ตอน ตอนที่ ๑ ตอนที่ ๒ และตอนที่ ๓ ต้องการทราบความรู้สึกมางประการของท่าน แต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุดก็คือ คำตอบที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน แบบสอบถามตอนที่ ๔ ถามรายละเอียดส่วนตัวของท่าน

การตอบแบบสอบถาม ตอนที่ ๑ ตอนที่ ๒ และตอนที่ ๓

ขอให้ท่านในกระขาคำตอบ โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการจะตอบ ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องให้เลือกกาตอบ ๕ ช่อง ดังนี้

	เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงส่วนมาก	เป็นจริงครึ่งเดียว	เป็นจริงเล็กน้อย	ไปเป็นจริงเลย
ข้อ ๑.					
ข้อ ๒.					
ข้อ ๓.					

เกณฑ์การเลือกตอบ

กาช่องที่ ๑	เมื่อข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับตัวท่านมากที่สุด
กาช่องที่ ๒	เมื่อข้อความนั้นส่วนใหญ่เป็นจริงสำหรับตัวท่าน
กาช่องที่ ๓	เมื่อข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับตัวท่านราวครึ่งหนึ่ง
กาช่องที่ ๔	เมื่อข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับตัวท่านเพียงเล็กน้อย
กาช่องที่ ๕	เมื่อข้อความนั้นไม่เป็นจริงสำหรับตัวท่านเลย

การตอบแบบสอบถามตอนที่ ๔ ให้เติมข้อความตามความเป็นจริงของท่านลงในช่องว่าง

ตัวอย่างการตอบ

ข้อ ๑. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจ ถ้ามีใครมาขอร้องไห้ช่วยเหลือเขาบางอย่าง
ในสิ่งที่ข้าพเจ้ามีความถนัด เมื่ออ่านข้อความนี้แล้ว ก็พิจารณา
ตัวท่านเองว่า ข้อความนี้ตรงกับสภาพความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน
มากน้อยเพียงใด

สมมติว่าข้อความนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด เพราะทุกครั้งที่มีคน
มาขอร้องไห้ช่วยเหลือเขาบางอย่างในสิ่งที่ท่านทำได้แล้ว ท่านเต็มใจช่วยเหลือเขาทันที
เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ไปกากอนในช่องที่ ๑ ดังนี้

	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง ส่วนมาก	เป็นจริง ครึ่งเดียว	เป็นจริง เล็กน้อย	ไม่เป็น จริงเลย
ข้อ ๑.	✓				
ข้อ ๒.					

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการตอบ

๑. กาเครื่องหมาย ✓ ในกระดาษคำตอบให้ตรงกับข้อที่อ่านในแบบสอบถาม
๒. ข้อหนึ่ง ๆ ท่านจะกากตอบได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น
๓. เราไม่ได้กำหนดเวลาสำหรับทำแบบสอบถามฉบับนี้ แต่อย่างไรก็ตาม
ท่านไม่ควรเสียเวลาอยู่กับข้อหนึ่งข้อใดนานเกินไป จงตอบให้ตรงกับ
ความรู้สึกของท่านที่เกิดขึ้นครั้งแรกก็แล้วกัน
๔. อย่าซีด หรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในแบบสอบถาม
๕. คำตอบนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อท่านแต่อย่างใด ไม่ว่าจะเป็นทางตรง
หรือทางอ้อม ฉะนั้นขอให้ท่านรู้สึกเป็นอิสระที่จะตอบตามความเป็นจริง

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

แบบสำรวจตนเอง ใจกว้าง

ตอนที่ ๑

๑. ฉันเป็นห่วงไม่รู้ว่าปลายปีจะได้เลื่อนชั้นหรือไม่
๒. ฉันจะตกใจเป๋โอโล่เข้าไปเห็นโครงกระดูกแขวนอยู่ในห้อง
๓. เมื่อครูสั่งให้ลุกซื้ออ่านหนังสือค้าง ๆ ฉันกลัวว่าจะมีบางตอนที่อ่านผิด
๔. ก่อนออกจากบ้าน ฉันเป็นห่วงไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับบุคคลในบ้านบ้าง
๕. เมื่อยืนที่สูง ๆ มองลงมาข้างล่างแล้วใจสั่น
๖. บางทีฉันฝันว่าถูกทำโทษ เพราะเรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง
๗. ในตอนสอบ ฉันกลัวว่าจะทำคะแนนได้ไม่ถึง
๘. ขณะเดินมาโรงเรียน ฉันหันอยู่เสมอว่าอาจจะโดนคอมโดยไม่รู้ตัว
๙. เสียงฟ้าแลบ ฟ้าผ่า ทำให้ฉันตกใจเหมือนกัน
๑๐. เวลาเดินไปพบเสื้อหรือถุงไม้ยาว ๆ ฉันมักตกใจคิดว่า เป็นงู
๑๑. เมื่อฉันเข้านอน ก่อนจะหลับลงได้ก็รู้สึกว่กำลังเป็นกังวลกับเรื่องที่ตัวเองไม่ชอบ
๑๒. ตอนที่ฉันอยู่คนเดียวในห้อง ถ้าได้ยินเสียงอะไรแปลก ๆ รู้สึกตกใจกลัว
๑๓. วันไหนฉันไม่ได้ทำการบ้าน เมื่อถึงเวลาที่ครูเข้าสอนรู้สึกใจคอไม่สบายเลย
๑๔. เมื่อฉันคิดถึงเรื่องวิชาความรู้ที่ครูสอนในโรงเรียน ก็เป็นห่วงกลัวจะสู้คนอื่นไม่ได้
๑๕. ฉันคิดอยู่เสมอว่าอาจจะเกิดอุบัติเหตุให้เจ็บตัวสักครั้งหนึ่ง
๑๖. ฉันวิตใจไม่สบายเมื่อรู้ว่าจะมีการสอบวันรุ่งขึ้น
๑๗. บทละครวิทยุหรือภาพยนตร์เรื่องผี ทำให้ฉันไม่กล้าอยู่คนเดียว
๑๘. ฉันอยากให้ครูเรียกถามฉันเมื่อเวลาออกไปอธิบายอะไรหน้าชั้น
๑๙. ฉันไม่ค่อยสบายใจเลยเมื่ออยู่ในห้องมืด ๆ คนเดียว
๒๐. ฉันเคยเกิดความรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างอย่างไม่ดีเกิดขึ้นแก่ตัวเอง
๒๑. บางทีฉันนอนฝันไปว่า ครูจะลงโทษผู้ที่ไม่ทำการบ้านส่ง
๒๒. ฉันกลัวจะถูกสุนัขกัด จึงไม่อยากไปเที่ยวบ้านเพื่อน

๒๓. เพื่อกุญบอกว่าจะมีการสอบครั้งใด ฉันเป็นต้องเกิดความรู้สึกไม่สบายใจทุกครั้ง
๒๔. ตกกลางคืนมีค ๆ ฉันไม่กล้าไปเที่ยวไหนคนเดียว
๒๕. ฉันเคยตั้งใจเอาไว้หลายครั้งแล้วว่า จะไม่หันเหกับการสอบในชั้นเรียน
๒๖. ภายหลังการสอบแต่ละครั้ง ฉันจะต้องรอฟังผลเพราะเป็นห่วงว่าไม่รู้จะได้หรือไม่
๒๗. ตอนที่ฉันกลับบ้านมืดเวลา ออกเป็นห่วงไม่ได้ว่าจะถูกคุณพ่อคุณแม่ดู
๒๘. บางทีฉันก็นอนฝันไปว่า ฉันตอบปัญหาที่ครูถามขณะนั่งเรียนหนังสืออยู่ไม่ได้
๒๙. ฉันคิดว่าฉันลำบากใจในการ เรียนมากกว่าเพื่อนร่วมห้องคนอื่น ๆ
๓๐. เมื่อถึงคราวสอบไล่บางทีก็ลืมสิ่งที่เคยรู้มาแล้วก่อนสอบจนเอาตัวไม่ไหว
๓๑. ฉันเป็นห่วงอยู่เสมอว่า เพื่อนจะ เอาสิ่งที่ไม่ดีไปดิ้นทำให้คนอื่นฟัง
๓๒. เพื่อกุญบอกให้ออกไปเขียนอะไรบนกระดานดำ ฉันรู้สึกว่ามีข้อจะสั้น

.....

ตอนที่ ๒

๓๓. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา ช่วยทำให้ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจดีขึ้น
๓๔. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา ไม่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเอง
๓๕. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา จัดขึ้นสำหรับนักเรียนทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ
๓๖. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการไปคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นการเสียเวลาเรียนโดยเปล่าประโยชน์
๓๗. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา ไม่ได้ช่วยนักเรียนให้แก้ปัญหของตนได้ก็ขึ้นเลย
๓๘. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการไปคุยกับครูหรือเลา เรื่องปัญหาที่ปรึกษาฟัง ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าสบายใจขึ้นเลย
๓๙. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา เข้าใจและยอมรับฟัง เรื่องที่ข้าพเจ้า เล่า
๔๐. ข้าพเจ้า เติมใจที่เล่าความลับให้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาฟัง
๔๑. ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า เมื่อข้าพเจ้า เล่า เรื่องราวของข้าพเจ้า อาจารย์ที่ปรึกษาสนใจฟังอย่างเต็มที่โดยตลอด
๔๒. ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า ขณะที่คุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ข้าพเจ้าไม่อยากจะระบายความรู้สึกไปสหายใจออกมา
๔๓. ถ้ามีเรื่องไม่สบายใจข้าพเจ้า จะหาโอกาสไปคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา
๔๔. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ไม่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้ปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดีกว่า เดิม
๔๕. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ช่วยข้าพเจ้าให้ปรับตัวเข้ากับครู-อาจารย์ และผู้ใหญ่ได้ก็ขึ้น
๔๖. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา จัดขึ้นสำหรับคนที่ปัญหา เท่านั้น
๔๗. หลังจากที่ข้าพเจ้าได้รับคำปรึกษา ข้าพเจ้ามีความพอใจและอยากมารับคำปรึกษา อีก
๔๘. ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า เมื่อมีปัญหา เกิดขึ้นแล้วยอมมีหนทางแก้ปัญหาได้
๔๙. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการให้คำปรึกษา เป็นคนไม่มีความจริงใจต่อข้าพเจ้า
๕๐. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ข้าพเจ้า เข้าใจตนเองดีขึ้น
๕๑. ข้าพเจ้าจะแนะนำเพื่อน ๆ ให้มา ปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา
๕๒. ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า เมื่อได้คุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีอะไร เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
๕๓. ข้าพเจ้าคิดว่า อาจารย์ที่ปรึกษาคือคนที่ จะพบข้าพเจ้า เสมอ
๕๔. ข้าพเจ้าคิดว่าที่ข้าพเจ้ามีปัญหาอยู่นี้ ไม่มีใครช่วยข้าพเจ้าได้
๕๕. ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า ขณะที่ข้าพเจ้ารับคำปรึกษามีบรรยากาศที่ เต็มไปด้วยไมตรีจิต
๕๖. ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า หลังจากได้พบอาจารย์ที่ปรึกษา ข้าพเจ้า เข้าใจปัญหา ของตนได้ก็ขึ้น

แบบสำรวจตนเอง ๖๐๔๕๕

ตอนที่ ๓

๕๙. ข้าพเจ้าจะรู้สึกพอใจ ถ้ามีใครมาแนะนำวิธีแก้ปัญหาส่วนตัวข้าพเจ้า
๕๘. ข้าพเจ้าจะไม่สงสัยในความเป็นคนมีค่าและความสามารถของข้าพเจ้า ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าคิดว่าคนอื่นอาจจะสงสัย
๕๗. ข้าพเจ้าสามารถทำตัวเข้ากันได้กับคนทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นคนเห็นสูงหรือคนต่ำ
๖๐. ข้าพเจ้ายุ่งและเพิกเฉยกับงานที่ข้าพเจ้าทำ จนไม่รู้สึกรำลึกถึงที่ไม่มีเพื่อนสนิทเลย
๖๑. ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเสียเวลาและกำลังงาน ว่างทำงานให้คนอื่น เพราะข้าพเจ้าถือว่าเอาเวลาเหล่านั้นมาช่วยเหลือครอบครัวของข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าเองจะดีกว่า และปล่อยให้คนอื่นเข้าไ้ช่วยตัวเองบ้าง
๖๒. เมื่อมีใครกล่าวถึงข้าพเจ้าในแง่ดี ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเขาจะกล่าวจากใจจริง ข้าพเจ้าคิดว่า เขาขี้เล่น หรือพูดด้วยความเป็นจริงมากกว่า
๖๓. ข้าพเจ้าทนไม่ได้ที่จะมีใครมาวิพากษ์วิจารณ์ หรือกล่าวหาข้าพเจ้า
๖๔. ขณะอยู่ในงานกินเลี้ยง ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดคุย เพราะเกรงว่าคนอื่นจะวิพากษ์วิจารณ์ หรือหัวเราะเยาะ หากข้าพเจ้าพูดอะไรออกไปผิด ๆ
๖๕. ข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่อย่างไม่ค่อยมีประสิทธิภาพหรือประโยชน์เท่าไรนัก และข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อว่า ข้าพเจ้ามีอะไรที่อยู่ในตัวที่จะทำชีวิตให้ดีขึ้นกว่าเดิม
๖๖. ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับการทำอะไรให้กับคนอื่นเป็นพิเศษ เพราะถ้าเราใจดี คนอื่นก็จะเอาเปรียบ
๖๗. ข้าพเจ้าเห็นว่าความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้ามีต่อบุคคลอื่นเป็นของธรรมดา ตามธรรมชาติ และไม่เสียหายอะไร
๖๘. มีบางอย่างในตัวข้าพเจ้าที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรำลึกถึงงานใด ๆ ที่ได้ทำ ทำงานออกมาแล้วข้าพเจ้าก็จะรู้สึกดูถูกงานนั้นไม่คู่ควรกับความสามารถของข้าพเจ้า ฉะนั้นจึงไม่ควรภูมิใจ
๖๙. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองแตกต่างไปจากคนอื่น และข้าพเจ้าจะรู้สึกมั่นคงปลอดภัยก็ต่อเมื่อใครว่าตัวเองไม่ได้แตกต่างไปจากคนอื่น
๗๐. ข้าพเจ้ากลัวว่าคนที่ข้าพเจ้าชอบจะรู้สึกผิดที่แท้จริงของข้าพเจ้า เพราะเกรงว่าเขาจะผิดหวังในตัวข้าพเจ้า

๗๑. ข้าพเจ้ากังวลใจอยู่กับความรู้สึกที่ว่าตัวเองมีมันน้อยอยู่น้อย ๆ
๗๒. คนอื่นเป็นสาเหตุให้ข้าพเจ้าไม่ได้รับความสำเร็จในชีวิตเท่าที่ควร
๗๓. ข้าพเจ้า เป็นคนขี้อายและประหม่า เมื่อเข้าสังคม
๗๔. เพื่อที่จะให้เข้ากับคนอื่นได้ก็จะเป็นที่ชอบพอของผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามความต้องการของผู้อื่นมากกว่าตามความต้องการของข้าพเจ้า
๗๕. ข้าพเจ้านักจะไม่สนใจว่าผู้อื่นเขาจะรู้สึกอย่างไร ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายอันสำคัญ
๗๖. ข้าพเจ้าดูเหมือนว่า ข้าพเจ้าก็กำลังใจอันแข็งแกร่งและมีความเชื่อมั่นตนเองในการที่จะจัดการกับสิ่งใด ๆ
๗๗. ไม่มีประโยชน์ที่ข้าพเจ้ามาออมนอกกัน เมื่อใครมีความกิดเห็นหรือกานินยอมที่ข้าพเจ้าไม่ชอบ ข้าพเจ้าก็จะไปยุ่งเกี่ยวกับเขาอีกต่อไป
๗๘. คนที่เราแต่งงานกวยอาจจะไม่คิดไปทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้า เชื่อว่า เราสามารถจะเปลี่ยนแปลงเขาไปในแนวที่เราต้องการได้
๗๙. ข้าพเจ้าพยายามที่จะรักษาให้คนอื่นทำตามที่ข้าพเจ้าต้องการไม่วิธีใดก็วิธีหนึ่ง
๘๐. ข้าพเจ้าไม่เห็นเสียหายอะไรในการที่จะแก่งแย่งชิงดีกับผู้อื่นบ้าง ถ้ามันช่วยให้ข้าพเจ้าได้สิ่งที่ต้องการในชีวิต
๘๑. ข้าพเจ้ารู้สึกเคอะเขินและประหม่า เมื่ออยู่กับผู้ที่ฐานะสูงกว่าข้าพเจ้า
๘๒. ข้าพเจ้านักจะบอกให้คนอื่นรู้จักวิธีแก้ปัญหาของเขา
๘๓. ข้าพเจ้ามีความพอใจในตนเองที่ได้ปฏิบัติตามลัทธิต่างไกลจากคนอื่น
๘๔. ข้าพเจ้าคิดว่า ตัวข้าพเจ้าเองอาจจะเริ่มโรคประสาท หรือเป็นอะไรสักอย่างหนึ่ง
๘๕. ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีฐานะตกต่ำกับคนอื่น ๆ
๘๖. บางครั้งมีคนอื่นเข้าใจในตัวข้าพเจ้าผิดไป เมื่อข้าพเจ้าพยายามจะช่วยให้เขาพ้นจากการกระทำที่ผิดหรือการกระทำนั้นผิดต่อชีวิตของเขา
๘๗. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าไม่พยายามเป็นมิตรกับบุคคลอื่น เพราะคิดว่า เขาไม่ชอบข้าพเจ้า
๘๘. มีอยู่น้อยครั้งมากที่ข้าพเจ้าจะยกย่องบุคคลอื่น เกี่ยวกับผลงานหรือความสามารถพิเศษที่เขาได้กระทำ
๘๙. ข้าพเจ้าพอใจที่จะแสดงว่าข้าพเจ้าชอบคนอื่น ๆ แม้ว่าข้าพเจ้ายังไม่รู้จักเขาคิด

๕๐. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้า เป็นคนมีค่าหรือมีประโยชน์เท่ากับคนอื่น ๆ
๕๑. ในชีวิตของคุณเจ้า ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะสานักนึก เพราะไปไม่มีความรู้สึกบางอย่างต่อกันบางกนเข้า
๕๒. ข้าพเจ้าชอบอยู่ตามลำพังมากกว่าจะมีมิตรภาพอันแน่นแฟ้นกับใครกนใดคนหนึ่ง
๕๓. ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะพบปะคนใหม่ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเอง เป็นคนมีค่า จึงไม่มีเหตุผลอะไรที่คนเหล่านั้นจะไม่ชอบข้าพเจ้า
๕๔. ข้าพเจ้ามักจะมีความเชื่อในตนเอง เพียงครั้งเดียว
๕๕. มีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าจะกลุ้มใจเกี่ยวกับคนอื่น ข้าพเจ้ามักจะ เป็นคนที่ถือเอาแต่ใจตนเอง เป็นใหญ่
๕๖. ข้าพเจ้า เป็นคนมีความรู้สึกอ่อนไหวง่ายมาก พอคนอื่นพูดอะไรก็มักจะ เอนเอียงที่จะคิดว่า เขาพากันวิพากษ์วิจารณ์สับประมาทข้าพเจ้าไปในทางใดทางหนึ่ง ครั้นมาคิดดูอีกทีในภายหลัง คนอื่นเขาอาจไม่ตั้งใจหมายความอย่างนั้นเลย
๕๗. ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองมีความสามารถบางอย่าง คนอื่นก็กล่าวเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้าสงสัยว่าคุณเจ้าเคยหรือเปล่าที่จะภูมิใจในความสามารถเหล่านั้นมากเกินไป
๕๘. ข้าพเจ้านั้นใจว่าข้าพเจ้าต้องทำอะไรบางอย่าง เพื่อแก้ปัญหานั้นในอนาคค
๕๙. ข้าพเจ้า เชื่อว่าคนเราควรจะได้รับ ความเชื่อถือ ในผลงานที่ทำสำเร็จขึ้นมา แต่ฉันเหลือเกินกว่าจะมีสักครั้ง ที่ข้าพเจ้าได้พบงานที่ควรแก่การยกย่อง
๑๐๐. เมื่อมีใครมาขอคำแนะนำเกี่ยวกับ เรื่องส่วนตัวของเขา ข้าพเจ้ามักจะพูดว่า "มันอยู่ที่คุณ จะตัดสินใจอย่างไร" มากกว่าที่จะบอกเขาว่า ควรทำอย่างนั้นควรทำอย่างนี้
๑๐๑. ข้าพเจ้า เคยเอว่าตนเองคงจะแสดงละครเพื่อให้ประตัมใจคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นกั๊กกุกกักที่ข้าพเจ้าสร้างทำนั้นเลย
๑๐๒. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าส่วนใหญ่คนจะกองค่อสู้เพื่อตนเองตลอดชีวิต นั้นหมายความว่าคนอื่นที่เข้ามาขวางทาง จะต้องเจิมตัว
๑๐๓. ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าตนเหนือกว่า (หรือถ้อยกว่า) กับส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้ารู้จัก
๑๐๔. ข้าพเจ้าไม่กลัวกลุ้มหรือกำหนดิตีเียนตัวเองที่คนอื่นตัดสินข้าพเจ้าไปในทางร้ายหรือในทางที่เป็นปรปักษ์กับข้าพเจ้า
๑๐๕. ข้าพเจ้าไม่รังรอที่จะเร้าคนอื่นให้ตั้งอยู่ในกฤตธรรมอันสูงถึงที่ข้าพเจ้าตั้งไว้สำหรับตนเอง
๑๐๖. ข้าพเจ้าอาจจะไม่มีตรีต่อกันอื่น ๆ ที่กระทำให้ข้าพเจ้าถือว่าผิด
๑๐๗. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกตัวว่า เป็นปกตินัก แต่ข้าพเจ้าก็อยากจะรู้สึกอย่าง ที่คนธรรมดาเขารู้สึกกัน

๑๐๘. ตามปกติเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่ม ข้าพเจ้ามักจะไม่ค่อยพูดมากเพราะกลัวว่าสิ่งที่พูดจะผิด
๑๐๙. ข้าพเจ้ามีความโน้มน้าวใจที่จะไม่กล้าเผชิญปัญหาของตัวเอง
๑๑๐. ถ้าคนอ่อนแอและไร้สมรรถภาพข้าพเจ้ามักจะหาประโยชน์ (เอาเปรียบ) จากพวกนี้
- ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนที่ทำอะไรไร้ค่าแล้วนั้นจะต้องมีความเข้มแข็ง
๑๑๑. ถ้าใครมาโต้แย้งข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามักจะรำคาญใจเองง่าย
๑๑๒. เมื่อข้าพเจ้าทำอะไรกับคนที่อายุน้อยกว่า ข้าพเจ้าต้องการให้เขาทำตามที่ข้าพเจ้าบอกให้ทำ
๑๑๓. ข้าพเจ้าไม่เห็นประโยชน์ที่จะทำอะไรให้คนอื่น เว้นแต่ว่าคนเหล่านั้นจะทำประโยชน์ให้เราในภายหลัง
๑๑๔. แม้คนอื่นจะกีดกันข้าพเจ้าไปในทางดี ข้าพเจ้าก็รู้สึกผิด เพราะรู้ว่าหลอกลวงเขา
- ถ้าข้าพเจ้าเป็นตัวของตัวเองแท้ๆแล้วละก็จะมีใครกีดกันข้าพเจ้าไปในทางดีเลย
๑๑๕. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ตนเองอยู่ในระดับเดียวกับคนอื่นๆ และความรู้สึกอันนี้ช่วยให้ข้าพเจ้าสร้างสัมพันธภาพอันดีกับคนเหล่านั้นได้
๑๑๖. ถ้าคนที่ข้าพเจ้ารู้จัก แก้ ปัญหาต่างๆของเขาเองด้วยความยากลำบาก ข้าพเจ้าก็อยากจะช่วยบอกให้เขาทำอย่างนั้นอย่างนี้
๑๑๗. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคนอื่นๆ มักจะแสดงปฏิกิริยาต่อข้าพเจ้าแตกต่างไปจากที่เขาแสดงตามปกติต่อคนอื่น
๑๑๘. ข้าพเจ้าปฏิบัติสิ่งต่างๆในชีวิตของข้าพเจ้าตามมาตรฐานของคนอื่นๆจนเกินไป
๑๑๙. เมื่อข้าพเจ้าต้องกล่าวต่อที่ประชุม ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและมีความลำบากในอันที่จะพูดให้ได้
๑๒๐. ถ้าข้าพเจ้าไม่เป็นคนโศกเศร้าอยู่เสมอ ข้าพเจ้าคงจะทำอะไรสำเร็จมากกว่าที่ได้ทำมาแล้ว.

โปรดกา ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการ

ตอนที่ ๓

เป็นจริงมากที่สุด			
เป็นจริงเป็นสวามก			
เป็นจริงครึ่งเดียว			
เป็นจริงเล็กน้อย			
ไม่เป็นจริงเลย			

เว้นจริงมากที่สุด		
เว้นจริงเป็นส่วมาก		
เว้นจริงครึ่งเดียว		
เว้นจริงเล็กน้อย		
ไม่เว้นจริงเลย		

เลขที่	เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงเป็นส่วนมา	เป็นจริงครึ่งเดียว	เป็นจริงเล็กน้อย	ไม่เป็นจริงเลย
๕๕					
๕๖					
๕๗					
๕๘					
๕๙					
๖๐					
๖๑					
๖๒					
๖๓					
๖๔					
๖๕					
๖๖					
๖๗					
๖๘					
๖๙					
๗๐					
๗๑					
๗๒					
๗๓					
๗๔					
๗๕					
๗๖					
๗๗					
๗๘					
๗๙					
๘๐					
๘๑					
๘๒					
๘๓					
๘๔					
๘๕					
๘๖					
๘๗					
๘๘					
๘๙					
๙๐					
๙๑					
๙๒					
๙๓					
๙๔					
๙๕					
๙๖					
๙๗					
๙๘					
๙๙					
๑๐๐					

ตอนที่ ๓ (ต่อ)

ตอนที่ ๔

[illegible]

- ๑ ข้าพเจ้าชื่อ
๒ อายุ ปี เดือน วัน
๓ เรียนชั้น มศ. .../.... แผนก
๔ เกรดเฉลี่ยภาคเรียนที่ ๒
 เกรดเฉลี่ยภาคเรียนที่ ๓
๕ บิดามารดาของข้าพเจ้า.....
 (ก. อยู่วัยกัน ข. แยกกันอยู่ ค. หย่าร้าง
 ง. บิดาถึงแก่กรรม จ. มารดาถึงแก่กรรม
 ถ้านอกเหนือจากข้อ ก-จ โปรดเขียนเติมในช่องว่าง)
๖ เวลาที่ข้าพเจ้าอยู่กับ
 (ก. บิดามารดา ข. บิดา ค. มารดา
 ง. พี่น้องหรือญาติ จ. คนรู้จัก ฉ. หอพัก
 ช. วัด ถ้านอกเหนือจากนี้โปรดระบุชื่อ
 เต็มลงในช่องว่าง)
๗ บิดามารดาหรือผู้ปกครองมอบเลี้ยงดูข้าพเจ้า
 ตามแบบใด
 (ก. ตามใจข้าพเจ้าทุกอย่าง ข. รับฟังความคิดเห็น
 ของข้าพเจ้าเป็นบางครั้ง ค. ไม่ยอมรับฟัง
 ความคิดเห็นของข้าพเจ้าและเกรงเกรงกลัว
 ง. รักใคร่และทนุถนอมจนเกินไป ถ้านอกเหนือ
 จากข้อ ก-ง โปรดระบุลักษณะการเลี้ยงดู
 เต็มลงในช่องว่าง)